

Hereharah Ajato, druhorozený syn Ziggyho Ajata pocházejícího z dědičného rodu vážených písařů a zapisovačů výnosů, sloužícího věrně po čtyři generace dynastii Chamihetů, potomek příslušníka nejvyšší úřednické kasty tvořící státní aparát říše a strážce pečeti horního krále říše Atmanahu, byl na příkaz otce v útlém mládí ve věku deseti let poslán mezi chrámové adepty zasvěcené nejvyššímu božstvu Slunce Horthovi. Otec Ziggy oddaný kultu Slunce tím plnil část proroctví vyřknutého sudbou v den narození Herehara. Novorozenci tehdy kněžky chrámu boha Slunce Hortha prorokovaly budoucnost samotného velekněze. Spolu s malým Hereharem putoval do kasy chrámu i neobvykle štědrý dar. Kromě posvátné krávy obdržel chrám i dvanáct zlatých prutů, dvanáct prutů stříbrných, pět cvičených koňů, pět slonů vychovaných pro těžkou práci i s jezdcí, patnáct otrokyň, stejný počet otroků v nejlepší věku a – příslib šestiny každoročních výnosů provincie Bedrueda se smluvním nárokem na opakování stejného daru každé dva roky až do vysvěcení malého Herehara knězem. Dohromady hodnota jednoho daru představovala bohatství, které umožňovalo zajištění spokojeného celoživotního příjmu pro více než stovku rodin střední svobodné vrstvy v hlavním městě říše Atmanahu. K tomu příslib šestiny trvalých budoucích příjmů odbojné provincie se statutem autonomní části říše, což se ukázalo být politicky mazaným tahem protřelého otce.

Takto zobchodovaný syn společně s poskytnutými dary představoval pro rodinu Ajatů významné posílení politického vlivu, zajištěné přímlovou u samotného velekněze. Otcí bylo brzy dovoleno navýšit svůj podíl obchodů na stavbách chrámů boha Slunce Hortha a jako věrnému stoupenci dynastie mu byla dle jeho očekávání po audienci samotného velekněze u vládce říše Chamiheta VI. Hectora svěřena pozice správce a výběrčího daní pro celou provincii Bedruedy. Vzpournou okrajovou oblast říše v podhůří skalnatých hřbetů Pegas ovládanou svobodným národem nepoddajných kočovných kmenů odmítajících uznat svrchovanost Atmanahu. Riskantní krok otce společně se zákulisní politikou přinesl své plody.

Krvavé potlačení vzpurných Bedruedanů umožnilo konfiskaci majetku vzbouřených rodů a jeho přerozdělení rodinám spřízněným s Chamihety. Státní pokladna Atmanahu se plnila zlatem, sýpky povinnými odvody, sklady řemeslnými výrobky a zbraněmi, přičemž šestina bohatství provincie náležela dle dohody chrámu boha Slunce Hortha spravovaného veleknězem Ipohesem. Rozděl a panuj uplatněno v praxi. Zdálo se, že slibně započatou kariéru druhorozeného syna nemůže nic zastavit. A tak zatímco otec Ziggy společně s prvorozeným synem Asamitou, po dědičném právu po otcí rovněž vyšším úředníkem a písařem, upevňoval svou mocenskou pozici jako veleúspěšný správce provincie Bedrueda, druhorozenému synovi se dostalo nejlepšího vzdělání a zasvěcení za zdmi chrámu boha Slunce Hortha.

Doba se zdála být pro Ziggyho příhodná, vztahy s Chamihetem VI. nahrávaly jeho ambicím. S úmyslem zacílit ještě výš rozehrál hru, v jejímž závěru se měl stát svrchovaným vládcem území, které prozatím spravoval coby Chamihetem VI. jmenovaný správce a výběrčí daní. Jeho nápad zahrnout do provincie i pohoří Pegas a vzniklému územnímu celku nově přiřknout status království našel u dvora své zastánce, ale čekalo se na rozhodnutí Chamiheta VI. Ziggy považoval za logické, že do role krále jmenují jeho, a v duchu už plánoval korunovaci. Pod jeho vládou se podhůří Pegasu stalo bezpečným místem odvádějícím říši nemalá cla a daně. Chamihetova královská vojska ovládla obchodní tepnu na Sever skrze pohoří Pegas zvanou Železná stezka. Odbojné kmeny oslabené válkou se stáhly do hor.

Vzestup rodiny Ajatů však vyvolal nelibost u Kapunetů a Hypolitů, královských rodin svázaných s Chamihety příbuzenskými pokrevními svazky prostřednictvím dcer Chamiheta VI. – Pokoleny a Zory. Obě zvané mezi lidem, dle svého příklonu ke kultu božství Měsíce přístupného pouze ženám, přízviskem kněžky Měsíce. Pokolena, ochránkyně žen, cele oddaná magii a božstvu vládkyně mrtvých bohyni Hegemoně, byla provdaná za krále východní části říše Hetomira Kapuneta, s měsíčním srpem ve znaku. Zora, ztotožňovaná s ženským kultem Měsíce a dárkyní štěstí – dvojpohlavní, mužskou i ženskou bohyní Kithou –, byla královnou Středního království a chotí krále Segimira Hypolita.

Obě sestry se spojily a začaly se skrytou nenávistí intrikovat proti vzrůstu moci severozápadních provincií pod správou „obyčejného písaře“ Ziggyho.

„Správcem ať klidně zůstane, ale králem jen přes mrtvolu Hegemony,“ prohlásila Pokolena poté, co prostřednictvím svých zvědů prohlédla Ziggyho záměr. „Královské rody nebudou mísit svou krev s poddanými,“ dodala pohrdlivě.

Zcela opomíjela fakt, že samotná dynastie Chamihetů započala Chamihetem I. Tiponarem, prostým vojákem. Jejich společný hněv vyústil v události, které zapříčinily Ziggyho zavraždění. Tajné spojenectví obou královen a podpora vzbouřených kmenů ukrytých v hloubi pohoří Pegas vedly k otevřenému výpadu na Ziggyho konvoj s královským doprovodem samotného Chamiheta VI. Při útoku zemřela i oblíbená vnučka vládce Atmanahu – Nairobi, dcera Chamihetova prvorozeného syna Hizbana. Chamihetovi zvědi měli proč uvažovat o odvetě, poněvadž podíl Pokoleny a Zory na událostech v horách byl Chamihetovi VI. dobře znám.

Skrytá vražda však rozhněvala také Ipohese, protože v ní spatřoval přímý útok na boha Slunce Hortha a osobnost nejvyššího krále, která ho na Zexesu zastupuje. Útok na královský doprovod nesměl zůstat bez odezvy. Chamihet VI. byl z pozice vrchního krále Atmanahu a zástupce božství na Zexesu nedotknutelný. Napětí v říši se dalo krájet. Dodnes zůstává záhadou, proč Chamihet VI. udělal chybu, že se osobně postavil do čela armády, aby ztrestal povstalece opevněné v pohoří Pegas. Někteří ji vysvětlují jeho steskem po vnučce Nairobi, jiní vztekem na Pokolenu a Zoru, které chtěl potrestat následně.

Vysvětlení Ipohese zní: „Ačkoliv jsem ho před cestou na sever varoval, neposlechl. Choval se jako zamilovaný muž, zaslepený touhou se pomstít. Měl jsem ho zabít sám, Atmanahu by to prospělo. Nemohl jsem však v roli velekněze vztáhnout ruku na svého boha. Ať tak či onak, chyby vládců se neodpouští.“

Pokolena a Zora zinscenovaly podruhé totéž a k překvapení Chamiheta VI. zaútočily podruhé, tentokrát spolu s odbojnými kmeny i svými vojsky. Nutno říct, že překvapení Chamiheta VI. bylo poměrně krátké. Útok byl veden s takovou razancí a přesilou, že Chamihetova vojska neměla šanci. Masakr v horách přivedl Pokolenu se Zorou k vládě nad Atmanahem. Hereharah vyrůstal za stěnami chrámu bez otce a bratra. Ocitl se v situaci, která nahrávala jeho postupnému zapomnění. Odstranění jeho otce a bratra z politické scény mu zkomplikovalo mocenský vzestup. S reputací otce zmizela i štedrost rodiny v poskytnutých darech. Tehdy se poprvé naplno projeví jeho později oceňované vlastnosti – cílevědomost a trpělivost. Trpělivost v čekání může být u mladého muže považována za slabost. Nejinak tomu bylo i u Herehara.

Jeho zdánlivé smíření se s vzniklou situací bylo považováno za projev bázně. Podceňovaný Hereharah vyrůstal zapomenutý za zdmi chrámu. S jeho povyšováním se přestalo počítat. Uplynulo dlouhých patnáct let. Atmanah pod správou Chamiheta VII. Apokryse, bratra předčasně zesnulého Chamiheta VI., fakticky řídily Pokolena se Zorou. Kult Měsíce věstil příchod proroků, kteří spasí Atmanah před zánikem. Bohatli na povinných odvodech z provincií a Chamiheta VII. měl omotaného kolem prstu, zatímco chrám boha Slunce Hortha ztatil svou dřívější výsadní pozici. Svůj podíl na nepříznivém vývoji mělo i upozadění Ipohese a jmenování Chamiheta VII. bohem štěstí – vtělením oboupohlavní bohyně Kithy.

Atmanah ovládly služby bohyní Hegemony a Kithy. Obřady plné smilství a násilí opanovaly obřadní síně. Povaha říše se změnila. Z dosavadní imperiální velmoci s vizí růstu sklouzla k říši sužované vnitřními spory a intrikami. Ačkoliv obchod se Severem narůstal, dělo se tak spíše z iniciativy Severu, ovládaného pevnou rukou mladého Hypnogara Apikose. Chamihet VII. byl slabým vladařem – loutkou v rukou svých panovačných sester, oddaných božstvům Měsíce a Smrti.

Nekonečných patnáct let Hereharah nenápadně upevňoval svou pozici. Patnáctý rok od vraždy Chamiheta VI. vojsky jeho vlastních dcer v Apotajském údolí, roztínajícím pohoří Pegas na dvě části, byl kultem Měsíce oslabený chrám boha Slunce Hortha stále pod vedením chřadnoucího Ipohese. Těsně před svým skolem, na smrtelném loži přikázal svému nejvěrnějšímu rádci, co má provést, aby se novým veleknězem stal jím upřednostňovaný Hereharah. Za vlády Ipohese pozbyl chrám Slunce na důležitosti, které se mu dostávalo u předchozích Chamihetů. Dlouhé funkční období Ipohese přineslo oslabení vlivu i ústrky kněžích a kněžek boha Slunce Hortha. Ipohes správně odhadl, že pokud má chrám vzdorovat sílícímu vlivu božstev preferovaných královnami a velekněžkami Pokolenou a Zorou, musí do čela chrámu prosadit kandidáta, který se nezastaví před ničím. Kdo jiný mohl být vhodnější než Hereharah, kterému Pokolena se Zorou zabily otce a bratra?

Stará, dávno zapomenutá křivda dřímala jako otevřená rána v jeho srdci. Sázka na doposud opomíjeného Herehara mu vyšla na výtečnou. Sled událostí naplánovaných Ipohesem se plnil jako posmrtná vůle zesnulého velekněze. Atmanah se zmítal v rozkazech Hegemony, královny říše mrtvých a hlasu posmrtné vůle velekněze Ipohese. Napětí vzrůstalo a Atmanah přestal být jednotný. Uvnitř říše vznikly frakce jednotlivých rodů, z nichž nikdo plně neuznával postavení Chamiheta VII. Mocné rody Kapunetů a Hypolitů se spojily s kmeny provincie Bedrueda a společnými silami vytvořily armády počtem vojáků srovnatelné s armádami Chamiheta VII. Válka byla na spadnutí, každý si však byl vědom rovnováhy sil. Důsledkem války by bylo oslabení Atmanahu. I vítěz by prohrál, věděli všichni. Stav uměle udržovaného napětí trval bezmála deset let. Mezitím se odstavený Hereharah stal nenápadně, bez velkého vzruchu veleknězem oslabeného chrámu boha Slunce Hortha. Ipohesův cíl se začal prostřednictvím činů nejvyššího rádce Hexezena naplňovat. Úkolem každého velekněze či velekněžky bylo předvídat budoucnost pro panovníka – zástupce božstva na Zexesu. Ipohes byl ve svých vizích ještě důkladnější. Doporučeným postupem se snažil budoucnost ohýbat ve vlastní, či panovníkův prospěch. Ale poslední panovník, který dbal jeho rad, byl Chamihet VI., úkladně zavražděný vojsky svých dcer spojených s odbojnými kmeny pohoří Pegas. Ipohes si nikdy neodpustil, že ho nedokázal svými argumenty přesvědčit od výpadu, při kterém byla jeho vojska rozmetána vlastní rodinou.

„Začala válka bohů a my lidé jsme ve válce s nimi. S útokem vyčkej, až se nový panovník Chamihet VIII. Ra Omon ožení s dcerou krále kalabské říše Východu Slunce, se srpkem měsíce ve znaku. Sňatek

vyvolá v naší říši nevoli a vyústí v otevřenou nenávist jeho skrytých odpůrců, Kapunetů i Hypolitů,“ zněla slova zesláblého Ipohese, kterými instruoval nejvyššího rádce. „Po prvním incidentu ať Hereharah, svým novým jménem Etamir, zaútočí z pozice velekněze. Tím svede stopu i podezření na někoho jiného. Sám Hereharah se nesmí o plánu nikdy dozvědět. Ať splní svůj dílčí úkol,“ diktoval znavený Ipohes nejvyššímu rádcí Hexezenovi. „Etamir není ten, který vidí, ale dovede nás až k němu. Tam jeho úloha končí. Nevědomky poslouží jako moje prodloužená ruka.“

Krátce na to Ipohes zemřel.

První myšlenky Etamira poté, co si oblékl rudý šat náležící veleknězi a složil slib při obřadu vysvěcení v zástupce boha Hortha na Zexesu, patřily pomstě. Všechny jsem je konečně dostihl, nastal čas odplaty, pomyslel si chladnokrevně, zatímco prostorami chrámu se ještě nesla ozvěna závěrečných slov nejvyššího rádce Hexezena: „Nechť tvé nové jméno zní Etamir – svět slunečních paprsků dopadajících na Zexes.“ Ať se kdokoli opováží pohlédnout mi do očí! Snese se na něj hněv boha Hortha, pomyslel si Etamir nelítostně.

Pátý rok po svém zvolení veleknězem se zesnulý Ipohes i vládnoucí Etamir konečně dočkali. Naskytla se příležitost, na kterou Etamir čekal dlouhých dvacet let. Jejich zvěd prolomil ochranný val a dostal se do nejužšího kruhu osobních strážců královny a velekněžky Pokoleny. A krátce nato mu donesl zprávu, jejíž význam měl dalekosáhlé dopady pro celou říši. Zora s Pokolenou se tajně zúčastní oslav zatmění Luny, přičemž v jejich osobním doprovodu bude i Etamirův člověk.

Nastal vhodný čas k útoku, pochopil Etamir, ačkoliv se načasování neshodovalo s plánem Ipohese. Úkladná rituální vražda dvou sester Chamiheta VII. a vyvraždění jejich doprovodu způsobily poprask v celém Atmanahu. Kult měsíčního božstva byl zlomen. A Chamihet VII. pohaněn. Posuďte sami. Jaká síla se asi nachází u kněžek, které nejsou schopny ochránit ani samy sebe? Říše zůstávala v šoku z faktu, že uvnitř Atmanahu existují mocné síly jdoucí otevřeně proti pokrevním spřízněncům s Chamihety, aniž by kdo měl tušení, o koho se jedná. Kdo byl objednatelem úkladné vraždy královen Pokoleny a Zory? Komu situace posloužila a kdo se vyhoupne výš v mocenském žebříčku říše Atmanah? Stačilo jen čekat a odpověď se dostaví sama, věděli všudypřítomní královští špehové.

Mezitím započal nenápadný opětný vzestup chrámu boha Hortha zasvěcenému Slunci. Následující rok zemřel ve svých 62 letech Chamihet VII. Nový následovník Chamihet VIII. Ra Omon, nejstarší syn Chamiheta VI., se ujal ve svých 35 letech opuštěného trůnu a od prvního dne své vlády se jasně prohlásil bohem Horthem pro Zexes. Ve vzduchu ještě visela pachů z úkladné vraždy královen Pokoleny a Zory. Oba rody, Kapuneti i Hypoliti, se cítily ohrožené vývojem událostí. Chamihet VIII. neměl mnoho možností, jak vyjednávat s rozhádanými rody říše Atmanahu. Chladné přijetí a doslova nezdvornilé chování během jeho korunovace na vrchního krále Atmanahu svědčily o vratkosti jeho postavení, pokud se spolehne jen na vlastní síly říše. Z pohledu panovníka udělal nečekaný úhybný manévř. Přijal nabídku k sňatku s hvězdou východního nebe, královnou Miram ze Sháby, královského města Kalábské říše a dcerou Izema Shamira Shahamedy, velkokrále dynastie Shahamedů.

Do hry o moc nad Atmanahem vstoupil nový partner, který disponoval silami, jež umožnily zdvojnásobit vojska Chamiheta VIII. Po desetiletí vleklý spor s říší Východu Slunce uzavřel Chamihet VIII. sňatkem se spanilou královnou ze Sháby, jejíž krása se dotýkala samotného nebe. Vzápětí nato Chamihet VIII. rázně utál spory mezi frakcemi rodů v Atmanahu. Své tažení začal v provincii Bedrueda uzavřením spojení s kmeny, které doposud stranily Kapunetům a Hypolitům. Zajistil jim dědičné

právo části výnosů z cla vybraného na Železné stezce za její správu pro říši Atmanahu. Následně spojil oblast podhůří s pohořím Pegas a do pozice krále nově vzniklého království Horní říše Atmanahu jmenoval nejsilnější panovnický rod Bedruedanů – Zakafira Naromiho. Druhým mužem Horní říše byl jmenován Simir Ajato, hlavní písař Chamiheta VIII., bratranec velekněze Etamira, povýšený do funkce správce přímo podřízeného Zakafirovi a Chamihetovi VIII.

Chrámu boha Slunce Hortha začal nabývat na původní slávě. Etamir znova obnovil předchozí obyčej – zákaz pohlédnutí do očí veleknězi. Poté, co nechal ve vroucím oleji veřejně uškvářit několik lehkovážníků, kteří nerespektovali jeho vůli, se obyčej rychle vrátil zpět. Nikdo v celé říši vyjma Chamihetů nesměl veřejně pohlédnout do očí veleknězi! Chamihet VIII. upřednostnil velekněze boha Slunce Etamira a začal ho zvat na pravidelné audience ve věci správy říše Atmanahu. Veditelná přízeň ze strany vládce však nebyla Etamirovi zrovna po chuti. Cítil, že spojení Chamiheta VIII. s veleknězem chrámu boha Slunce Hortha má jiný cíl než prokázat přízeň. Obezřetnost byla na místě.

Možná nastal čas vhodný pro útok, pomyslel si Etamir při vzpomínce na slova Ipohese. Rozhlédl se po budově chrámu a přemýšlel, jak naložit s nechtěným darem, kterého se mu dostalo od velekněze říše Východu Slunce Atahota. Teď, pod ochranou opravdových bohů, je čas zaútočit, utvrdil se znova. Usilovně rozvažoval, jak naložit s tím cizincem Gupthou, kterého musel přijmout jako adepta se všemi poctami na důkaz sblížení boha Slunce Hortha s říší Východu Slunce. Přece jen je oblíbenec horní královny Miram. Té Miram, jejíž otce Izema Atmanah v čele s Chamihetem VIII., nyní v ohrožení Hypnogarovými vojsky, žádal úpěnlivě o vojenskou pomoc. Oblíbenec, který mu byl představen jako prorok.

Netušil, že šlo o obyčejného pasáka ovcí, jehož sebral v horách doprovod královské družiny na pokyn samotného Izema Shamira Shahameda, když spolu s veleknězem Atahotem přemýšleli, jaký dar dají veleknězi Etamirovi. Neposlouchali, co cizinec blábolí. Připadalo jim zábavné sebrat neznámého pasáka, obléci ho do drahých šatů a tvrdit, že je prorokem Gupthou (pravé jméno je nezajímalo), zasvěceným samotným veleknězem říše Východu Slunce Atahotem, povoláním ke splnění velkých činů. Z dnešního pohledu nelze našim dávným předkům upřít smysl pro humor, v oficiálně dochovaných záznamech potlačovaný. Napohled nevinný zamýšlený žert však svým strůjcům časem přivodil nejedno nečekané překvapení. Tak Etamir přišel ke Gupthovi a více než dva roky ho trpěl ve své blízkosti. Dokonce ho na přání královny jmenoval mezi vyšší kněze.

Příchod opravdových bohů do Atmanahu je ale pravý okamžik k útoku, pokračoval v duchu Etamir. Deset bohů je desatero znamení! Je to znamení pro velekněze, zaháněl občasné pochyby. Svět spěje k záhubě! Zánik Atmanahu stojí před branami města! Hypnogarova vojska vyplenila Kaphreiu a hrozí zničením celého Atmanahu! Kaphreiský maják – pýcha Atmanahu je pryč! Kolem se rozvalují cizí vojska Hypnogara Apikose a není síla, která by jim v tom zabránila! Až teď – příležitost se konečně naskytla, jásal v duchu. Téměř měsíc trvající ohrožení Atmanahu vylodivšími se vojsky Hypnogara Apikose má být skončeno drtivou porážkou Hypnogara! Už se to všude ví! Úleva a nepříčetná radost zachvátila celý Atmanah jako epidemie veřejné sdíleného štěstí.

Poté, co praví a jediní bohové v bílých oblecích po vylodění v Atmanahu ukázali davům co umí, už nikdo nepochyboval o jejich síle. Atmanah s pomocí bohyně Sarah, Maksima, Lucase a dalších, které si ještě nezapamatoval, rozdrtil Hypnogara a Etamir bude jedním z těch, kteří se na tom svou moudrostí podílí. Byl to právě on, kdo navrhl Chamihetovi VIII., že zajistí doprovod Gamitonu Páresovi, budoucímu generálovi Jižního vojska po zemřelém Ámesovi! Je nadmíru zvláštní, že

příležitost vzdorovat kouzelnému meči bohů dostal právě generál Ámes Kapunet. Elegantní řešení výměny za generála loajálního Chamihetovi VIII., pokývl uznale. Ano, tajná mise vyslaná k Hypnogarovi bude mít i svého zástupce z chrámu boha Slunce Hortha! Tím si vyřeší dva problémy naráz, mnul si Etamir spokojeně ruce. Zbaví se konečně toho protivného Gupthy, kterému nemohl přijít na jméno, a zároveň zanechal dobrý dojem u Chamiheta VIII., jemuž se myšlenka využití Gupthy evidentně zalíbila.

Je čas k útoku, pobrukoval si spokojeně Etamir ještě před několika dny při pomyšlení, jak bohové zatočí s největším nepřítelem říše všech dob – Hypnogarem Apikosem. Vztahy s Chamihetem VIII. jsou čím dál lepší, pochvaloval si. Co se ukázali opravdoví bohové, obdržel pozvánky na audienci k panovníkovi téměř každý druhý den. Jen on věděl, jaký konec čeká Gamitona Párese s doprovodem. Jeho význam posílil. Chrám boha Slunce Hortha bude hostit opravdová božstva na Zexesu! Tak zněl příslib Chamiheta VIII. A pak, když se stalo, co slíbili, a Hypnogar byl zničen, přestali se skrývat a odložili své masky. Čím víc pozoroval zblízka ty takzvané bohy, tím méně jim opravdu věřil, pomyslel si pro sebe podezíravě, zatímco se jim uctivě klaněl. On – velekněz! Ano, je třeba říct, že uměli opravdu kouzlit jako bohové. Jejich zbraně a věci, kterými ovládali svět kolem sebe, byly bezesporu božské dary.

Ale nazí a bez nich byli náhle bezbranní a neškodní, ušklíbl se pomstychtivě. Stejně jako moucha, které utrhneš křídla. Bezmocně pochoduje jako hmyz, který neumí létat. Obyčejný mravenec ji zahubí. Dobře věděl, jak pohrdlivě se o nich vyjadřovala sama horní královna Miram! Síť tajných chodeb v palácích je spleť. Existuje jen málo komnat, kde lze hovořit nahlas bez obavy z účasti všudypřítomných špehů. A jemu se povedlo být nepozorovaně v pravý čas na pravém místě tak, aby vyslechl rozhovor horní královny Miram, který měl zůstat utajený jiným uším.

„Jeden z nich, Jaxon, s ním byl v lázních a vůbec se neuměl ovládat,“ sdělovala šeptem své sestře Fátimě. „Jako by poprvé viděl nahé ženy,“ smála se. „A pak, když byl nahý, poznala, že je úplně bezbranný. Mohly si s ním dělat, co se jim zachtělo. Jsem přesvědčená, že první ženu poznal až na Zexesu.“ Smála se, až se přestávala ovládat. „Kdyby ho v tu chvíli služebné utopily, bylo by o jednoho z bohů méně a nikdo by mu nepomohl. Nazí jsou úplně bezmocní,“ šeptala sestře do ucha, jistá si tím, že je nikdo neslyší.

Etamir v duchu dospěl k nezvratnému přesvědčení, že jejich kouzelné věci nejsou ničím jiným než ukradenými dary bohů v rukou nesprávných poslů. Teď, když má Chamiheta VIII. na své straně a Hypnogar je rozdrčen, už je nepotřebují. Stačí jim jen utrhnout ta jejich křídla a zásluhy o říši připadnou jemu, rodil se mu v hlavě plán. Dokonce se konečně zbavil i toho nýmanda s nosem nahoru – Gupthy. Jeho ostatky vyletěly jícnem sopky spolu s Hypnogarovými vojsky v podobě černého dýmu, který na několik dnů, než se stočil vítr k severu, zamořil i Atmanah. Doba nazrála, je pravý čas k útoku, povzbuzoval se v duchu a ušklíbl se při vzpomínce na dnes už mrtvého Gupthu, který měl tu drzost mu veřejně pohlédnout do očí. Však už se konečně dočkal odplaty. A až se mu cele podaří dosáhnout toho, co začal, lze očekávat vděk nejen horní královny Miram, ale opravdové uznání samotného boha Hortha! Naplním pravou boží vůli a hoden svého jména trestem udeřím proti samozvaným, ujišťoval se horlivě.

Jak dalece se mýlil, došlo překvapenému Etamirovi, když v doprovodu Sarah proti sobě spatřil znova v bílém rouchu oděného Gupthu s kouzelným mečem v rukou. Nechtěl věřit vlastními očima, ale byl to on. Dokonce vyvedený z konceptu překvapením vyhrkl jeho jméno, čímž nevědomky potvrdil jeho

pravost. Taková chyba, mrzel se ještě teď. Nechápal, jak se mohl vrátit, ale byl zde. Z masa a kostí prošel ohněm říše mrtvých a jícnem rozžhavené sopky se vrátil zpět, uvědomil si nevěřicně. Dříve, než se vzpamatoval a patřičně zareagoval, ujala se své role Sarah a odvedla Gupthu do svých komnat.

Etamir osaměl a zkoprnělý se vrátil ke krátkému odpočinku do svého paláce – chrámu boha Slunce Hortha. Dnes pozdě večer a v noci měl vystoupit po boku bohyně Sarah na oslavách sedmého dne příchodu bohů. Bude lepší si ještě trochu odpočinout, pomyslel si. Ale nedařilo se mu spát, jak si předsevzal. Dlouhé minuty nekonečně zpomaleného času se obracel na posteli, až se s povzdechem vztyčil a rozhodl se projít chladnými chodbami chrámu. Oblékl si svůj červený plášť velekněze a vydal se chodbou směrem k ochozům s výhledem na moře a hvězdy. Za hodinu začne představení, je čas vyrazit, uvědomil si. Neušel daleko, když ho zahlédl poprvé. Okamžitě poznal, o koho kráčí. Napřímil se a hrdě vztyčený, s hlavou majestátně vzhůru odhodlaně vykročil vstříc zahalené postavě.

V okamžiku, kdy na něj pohlédl znova, spatřil jeho opravdovou duchovní podstatu. V plné síle se mu zjevila jeho duše a on poznal, před kým stojí. Viděl víc než auru. Zavrával. Stará vědma nelhala, objevil Ho, blesklo mu hlavou. Nečekal však, že o tom už nikomu nepoví a své tajemství si odnese do hrobu, pomyslel si zlostně a chytil se za svírající srdce. U mrtvé prdele shnilé zbabělé svině, zaklel. K čemu mi kurva asi bude tato informace v říši mrtvých? Ptal se sám sebe zpytavě, ale kloudnou odpověď nenašel. Nebudu to já, který se zapíše do kronik Zexesu, zalitoval hořce. Tato část proroctví mu došla až teď. Místo radosti z objevu ho ovládl mrazivý pocit zrady a zneužití zároveň. Má role, mumlal vzteky bez sebe, končí těsně na dosah nejvyššího vítězství. Opravdu teď, když ti cizinci, co si říkají bohové, a Hypnogar byli poraženi na hlavu? Už to mají spočítané taky, zařídil jsem... Už to nelze odvolat... Kdo, kdo vlastně jsi? Předsevzal jsem si už dávno, že v hodině smrti se usmírím s celým vesmírem a odejdu v rovnováze, jak se sluší na paprsek Slunce boha Hortha. Teď tady plný vzteku chčípám... Jako skolené prase... Vůbec... Nepoznal... Kam? Hluboko... Oni... Pověz mi, kdo vlastně jsi? Chaoticky beze smyslu těkal posledními myšlenkami. Velekněz Etamir se sesul mrtvý k zemi, aniž by se ho dotkla jediná zbraň. Neznámý, zahalen rouškou noci, k němu přistoupil, sebral mu plášť velekněze, mrtvému uřezal hlavu, načež se neobvykle rychle rozběhl směrem k chrámu bohyně Sarah.

Když určený Guptha dorazil do komnat vyčleněných Sarah, našel ji odpočívat ve stinné části otevřené terasy. Neváhal a bez odkladu ji požádal o rozhovor s překladacem. Z jeho starostlivého obličej Sarah poznala, že se děje něco neobvyklého.

„Jsi celý určený – napij se vody,“ nabízela mu pohár s citronovou vodou.

Guptha rázně odmítl a zahleděl se jí zpříma do očí.

„Kde jsou ostatní bohové? Proč nejste s nimi? Kdy jste je viděla naposledy?“ vyhrkl na ni zbrkle.

Sarah opětovala jeho pohled a váhala s odpovědí. Z tónu jeho hlasu vycítila neodbytnou naléhavost.

„Proč se ptáš? Neviděla jsem je od té doby, co jsme se ráno rozešli. A pak jsem potkala tebe. Pojďme za nimi, stejně jsem tě chtěla představit ostatním,“ vyzvala Gupthu.

Povstala ze židle a nabídla mu pohár s citronovou vodou. Guptha vzal pohár a odmítavě ho odsunul.

„Vysvětlím vám to později, teď se vydejme za ostatními bohy,“ vyhrkl s důrazem.

Když dorazili do společných komnat bohů, našli jen opuštěné stoly s rozpitými poháry vína, se zbytky pokrmů, pohozené osobní věci včetně překladačů a příručních zbraní, prázdné stěny a tři ukryté mrtvolky ubodaných osobních strážců.

„Co se děje, Guptho?“ obrátila se Sarah zpříma na Gupthu. „Kde, kde jsou ostatní? Kam se poděli?“ vyhrkla, až jí přeskočil hlas. „Prošli jsme i jejich osobní komnaty a jsou pryč? Bez svých věcí by dobrovolně nikam nešli! Pověz, co o tom víš?“ dodala podezíravě.

„Někdo na vás zaútočil, má paní. Nevím, co se stalo, ani kde jsou ostatní bohové, ale podle toho, co jsme našli, je zřejmě někdo unesl. A aby to dokázal s devíti bohy, musel zvítězit Istí. Možná přijdeme na to, že v jídle nebo podaných nápojích se skrývá jed, protože nevidím stopy zápasu. Neumím si představit, jak jinak se zmocnit bohů než ošálit jejich mysl, lze-li to vůbec provést,“ dodal s pochybami.

„Musíme ihned vyhlásit pátrání!“ prohlásila rozhodně Sarah. Tasila příruční zbraň a odjistila ji. „Ať jsou kdekoliv, živí, či mrtví, musíme je najít a potrestat viníky.“

„Tak by jednali lidé,“ poznamenal Guptha. „Bohové konají jinak, má paní. A připustíte-li veřejně jejich smrt, oslabíte sebe samu. Učiníte ze sebe terč. Každý voják v Atmanahu věří, že zabitím nepřítele získá jeho sílu. A žádný opravdový bojovník by neváhal zabít cizího boha, aby získal jeho vlastnosti,“ pokračoval. „Totéž platí i pro velekněze, jen jeho pohnutky jsou maličko jiné,“ doplnil. „Prozatím nevíme, kdo útočil a odkud nám hrozí nebezpečí. Měla byste jednat stejně, jako by tu byli s vámi, má paní. Chovejte se tak, že vás vývoj událostí nepřekvapí, ale naopak těší.“

Sarah mlčky vytáhla příruční identifikátor umožňující rozbor pevných, plynných i kapalných látek včetně chemické analýzy a hbitě prozkoumala zbytky stravy i nápojů. Při kontrole vína a vody odhalila použití silného smrtelného lokálního jedu rostlinného původu, jehož účinky systém označil jako prozatím neprozkoumané. Chvilí váhala, zda tuto informaci sdělit i Gupthovi. Pak se však rozhodla a oznámila mu svůj nález.

„Navrhuji čekat,“ odpověděl jí Guptha. „Nevíme s jistotou, kdo všechno za útokem stojí. Podezřívám téměř s jistotou velekněze Etamira, ale ten nám už na naše dotazy neodpoví. Nevíme, jestli mu někdo nedal příkazy a nečeká v záloze, aby útok opakoval.“

Guptha Sarah krátce popsal, co se odehrálo, než se k ní vrátil s podezřením zpět.

„Měla byste vystoupit na nočním shromáždění a oznámit lidu, že jste jediná bohyně Zexesu, nástupkyně všech předchozích bohů. To nám získá potřebný čas. A měla byste vystupovat vesele a sebejistě, jako by se nic nepředpokládaného nestalo,“ pokračoval. „Co se odehrálo a odehraje pak, bude působit jako váš záměr. Tímto chováním vezmete nepříteli dosavadní trumfy a on znejistí.“

Sarah ho mlčky poslouchala a pokývla hlavou na souhlas. Když skončil, zahleděla se na něj dlouhým, zkoumavým pohledem.

„Jestli zmizeli, nemůžu zůstat sama,“ uvědomila si pragmaticky. „A měla bych oznámit naše zasnoubení a chystaný sňatek,“ doplnila krátce Gupthovu strategii. Odhodlaně mu pohlédla do očí a vyčkávala, jak se zachová.

Guptha polkl.

„Jak si přejete, má paní,“ odpověděl klidným hlasem.

„Od nynějška jsem pro tebe Sarah, tvá nastávající choť. Vyžaduji, abys mě oslovoval jménem, nový veleknězi Guptho,“ oznámila mu.

„Jak si přeješ, Sarah,“ odtušil Guptha. Vzal ji jemně za ruce a pevně ji objal. „Nechť mé nové jméno zní Guptha,“ odpověděl ještě se smíchem, přičemž napodobil zkomolenou výslovnost, s níž ho oslovovala.

Přesunuli se do vedlejšího sálu a svolali všechny v dosahu. Guptha se ujal slova.

„Kdo přinesl to víno? Ihned dovedte osobu, která přinesla víno,“ přikázal Guptha narychlo svolaným komorným.

Vystrašeně těkaly očima na stranu a šepem se dohadovaly, komu víno patří.

„Páres, otrávené víno zajišťoval Páres. Už pro něj běžím,“ vykřikla Zealandra a zmizela ze sálu.

Chvíli na to dovedli za Gupthou zjevně vyděšeného Párese v doprovodu ozbrojených strážných. Mladý muž padl na kolena, svěsil hlavu a viditelně se chvěl. Po krátkém výslechu mu Guptha podal otrávené víno a vybídl ho k přípitku.

„Okno za okno, zub za zub,“ poznamenal.

Než však stihl Páres vykonat Gupthův příkaz, vstoupila do vyšetřování prozatím mlčící Sarah. Vytáhla z příručního pouzdra malou pilulku a nabídla ji Páresovi.

„Na – polkni to,“ vyzvala ho se zapojeným překladačem.

Páres netušil, co se s ním děje. Vzal nabídnutý prášek, vstrčil ho do úst a na pokyn Sarah ho poslušně zapil vodou. Vystrašený k smrti na ni mlčky, oddanýma očima, hleděl.

„A teď vypij to víno,“ pokynula mu Sarah. „Celý džbán,“ upřesnila svůj příkaz a odhodlaně mu pohlédla přímo do očí.

Páresův výraz v obličeji se změnil. Zračilo se v něm poznání blízkého konce. Rozechvělou rukou vzal džbán s vínem a s krátkými přestávkami ho vypil do dna.

„A teď jsi, Páresi, v mých rukou,“ usmála se na něj Sarah zblízka. „Povolejte další strážce a střežte jeho tělo jako oko v hlavě,“ přikázala Sarah dvěma vojákům. „Pokud se rozhodnu přivolat ho zpět, vrátí se z říše mrtvých zpět,“ oznámila stroze.

Otočila se a společně s Gupthou spěšně opustili sál. Před sebou měli ohlášené večerní vystoupení na oslavách vítězství říše nad Hypnogarem Apikosem. Guptha se Sarah odkráčeli, zatímco zmučený Páres odevzdaně čekal na jistou smrt.

Psal se sedmý den vítězných oslav příchodu bohů na Zexes a zničení vojsk Hypnogara Apikose. Celý Atmanah doslova duněl oslavami a nadšení v ulicích neznalo mezí. Opilství i smilství se tolerovalo i za bílého dne. Nahota po dny oslav nikoho nedráždila. Sýpky i zásobárny byly Chamihetem VIII. na pokyn bohyně Sarah otevřeny lidu. A lid s nadšením a ovacemi přijal zprávu o jmenování nového velekněze Gupthy. Zrovna tak pískal a dupal nadšením, když jim bohyně Sarah sdělila, že se stala

jedinou nástupnicí předchozích deseti bohů včetně sebe samotné. Ještě hlasitěji všichni jásali, když bylo oznámeno chystané manželství Gupthy a Sarah.

„Nyní s Gupthou po mém boku a Chamihetem VIII. společně povládáme Atm-a-nahu,“ dodala přerývaně, ručními zbraněmi plně vyzbrojená Sarah a v duchu zaháněla napětí vyvolané nevysvětlitelným zmizením ostatních bohů.

Přeskočil mi hlas, to se nesmí opakovat, pomyslela si v duchu. Nasucho polkla, násilím zahнала pochyby, na tváři vykouzila spokojený úsměv a tváří v tvář davům vykreslila z pódia na oblohu efektní obrazec plamenometem.

„Začíná nový věk – rok jedna po zrození bohyně Sarah!“ pokračovala sebevědomě se zpět navrácenou jistotou. „Oznámená svatební hostina začíná dnes, bude trvat jeden měsíc a vše jde na účet říše!“

Jásot a nadšený řev davů neměl konce. Z míst, kde stálo přístavní město Kaphreia s nejvyšším majákem celého Zexesu, se k obloze stále valily pruhy kouře a dýmu. Exploze přestaly druhý den, ale mračna sazí a dýmu se valila krajinou ještě následujících čtrnáct dnů.

Znavená Sarah osaměla s Gupthou ve svém pokoji. Nedočkavě sáhla po ovladači lokátoru a s neskrývaným rozechvěním kontrolovala polohu ostatních. Hanah, Jaxon, Liam, Jane... U jednoho za druhým postupně prověřovala jejich polohu se stále stejným výsledkem – lokátor opakovaně oznamoval stav vypnuto. Samozřejmě, pomyslela si odevzdaně Sarah při vzpomínce, s jakou nelibostí ostatní přistupovali k jejímu nápadu nasadit si na Zexesu z bezpečnostních důvodů kroužek se zaměřovačem polohy každého z nich. Jediný aktivní náramek byl ten její, avizoval stručně lokátor.

Zůstala jsem sama, došlo bezmocné Sarah a z očí jí vyhrkly slzy. Smutně vypnula přístroj, v duchu proklínala jejich lehkomyšlnost a přemýšlela, jak pomoci ztraceným členům posádky. Určitě jsou ještě naživu, utvrzovala sama sebe, ale netušila kde. Do reality ji přivedl zpět až Gupthův klidný hlas. Položil jí ruku na rameno a s nehranou účastí jí nabídl pomoc. Se slzami zalitýma očima Sarah hleděla na cizího muže, který je od dnešního dne jejím manželem a od něhož přes svou technologickou i vědomostní převahu nyní v nenadálé situaci očekává radu i pomoc, na níž závisí záchrana jejich pečlivě připraveného plánu na společné ovládnutí Zexesu.

Zůstala navždy sama, nebo se jí podaří ostatních devět zachránit? A když je živé a zdravé najde, budou jí věřit? V duchu přemítala, zatímco společně s Gupthou připravovali plán na jejich nalezení tak, aby pátrání nevzbudilo pozornost armád pod přímým vedením Chamiheta VIII. nebo ozbrojeného doprovodu předchozího velekněze Etamira. Ještě v noci, přesněji v brzkých ranních hodinách nového dne, se z paláce vydali na cestu tři jezdci – každý jiným směrem i s odlišným úkolem – s cílem mobilizovat tajně příslušníky Gupthova kmene. A tak zatímco Sarah po náročném dni i vypjatém večerním programu konečně upadla do osvobozujícího spánku, za zdmi paláce začalo tajné pátrání po devíti nezvěstných božích.

Nazítří si kupec Kamihot liboval, jak mistrně využil nenadálou příležitost. Usrkával pivo ve svém sídle v těsné blízkosti baráků s otroky a přemítal nad aktuální zakázkou. Všichni do jednoho se vzbudili, mnul si spokojeně ruce. Takže namísto odklizení mrtvých těl naopak zbohatne. Stačí jim jen vyřezat

jazyky, ocejchovat a má čistý produkt k prodeji. Přece je nebude zabíjet, když mu můžou vydělat další peníze. Sice už jednou zapláceno dostal, ale proč zahazovat příležitost vydělat víc? Po mužích se hned zítra slehne zem v kamenolomech. A o ženy se postará sám. Bude přece jen lepší, když z Atmanahu zmizí nadobro, přehodnotil své předchozí úmysly rozdělit je do nevěstinců hlavního města. Přece jen, jejich identita mu byla neznámá a někdo nežádoucí by je mohl poznat. Na první pohled je zřejmé, že nejsou místní. Ze své branže zná spoustu náročných zákazníků, kterým uřezaný jazyk nebude vadit, naopak. V kombinaci se zachovalými těly a urozeným původem má k dispozici žádané zboží.

Za muže dostane určitě po stříbrňáku za každého. A ženy, které dnes viděl, měly pro dodavatele v Atmanahu žádaných, ebenově černých otrokyň z hluboké džungle za opačnou stranou Somohamské pouště cenu k nezaplacení. Ty bílé a snědá půjdou na dračku. I ta černá, co je s nimi, vypadá jinak, připustil s údivem. Jako z jiného světa, kroutil nevěřičně hlavou, když si vzpomněl na jejich vůni. A ta bělostná jako sníh. Tu si podám ještě dnes v noci, zasníl se. Hned zítra vypraví konvoj. Každou z nich smění za tučet jejích žen bez mrknutí oka. Zavázal se sice svým slovem veleknězi Etamirovi, že pokud se probudí, ihned je usmrtí a těl se zbaví, ale jen co to slíbil, už věděl, že, budou-li žít, má pro ně lepší uplatnění. Teda pokud budou dostatečně zachovalí, váhal ještě, dokud je na vlastní oči neviděl. Ale dnes se konečně přesvědčil, že šlo o prvotřídní zboží. S takovým materiálem je radost pracovat, pochvaloval si.

Cítil, že jeho vliv u velekněze opět posílil. Za to mě čeká povýšení a možná i audience u opravdových bohů. Přichází sám Hasim Kamihot, kupec a vážený občan Atmanahu, budou při audienci vyvolávat uvaďeči před nastoupeným davem. Je toho plný Atmanah. Celá říše nemluví o ničem jiném! Bohové jsou tady! Zachránili nás před Hypnogarem a přinesli štěstí a blahobyť pro celou říši! A tohle jsou prostě oběti prvních čistek, obrátil své myšlenky zpět k nové zásilce. Po každé mocenské změně v Atmanahu následovalo vyřizování účtů mezi rody mocných.

Kamihot vždy ochotně posloužil. Šlo jen o to, přitočit se včas na vítěznou stranu, usmál se hrdě, pyšný na svůj důvtip. Z vlastní zkušenosti už věděl, že těch devět, co teď leží v jeho barácích, brzy doplní další. Totéž se dělo, když zemřel Chamihet VII. a Ra Omon se ujal vlády. Do baráku mu i tehdy putovalo nadstandardní zboží s požadavkem na nenápadné odklizení. Spolehlivě zobchodoval všechny, co dostal. Zmizeli, jako by se ani nikdy nenarodili. Důvěrné zakázky pro velekněze Etamira jsou jeho triumfem už třetí rok, pochvaloval si.

Těch devět mám ve své absolutní moci, ujišťoval se sebejistě. Po nich už neštěkne ani pes. A bude to asi někdo opravdu důležitý, když obětovali i posla, aby je už nikdo nenašel. Netušil však, že na rozdíl od předchozích zásilek dnes doslova sedí na – vyjádřeno dnešními slovy – sudu s prachem a namísto uznání a odměny se nad ním začala stahovat mračna. Z pozice nestranného pozorovatele by bylo vhodné popsat celou situaci lakonickým sdělením – doutnák už hoří. Nebo ještě lépe a moderněji – vteřinový spínač detonátoru aktivován, nálož už tiká.

Nicnetušící Kamihot se mezitím ve své pracovně s chutí napil piva z poháru, kochal se myšlenkami na nově uzavřený obchod a s úsměvem promýšlel další kroky, zatímco události kolem se chaoticky vyvíjely v jeho neprospěch. Nevědomky se zapojil do dění, které z něj učinilo potenciální cíl největší pátrací akce celého Zexesu všech dob. V nastalém zmatku však bylo těžké určit, odkud přijde úder. Kamihot dál v blaženém nevědomí plánoval detaily zítřejších přesunů, aniž by tušil, do jak nebezpečné hry se zapojil. Nezbyvá než okomentovat dění známým citátem: Bohové se nejvíc smějí

tehdy, když člověk plánuje, co udělá zítra. Tak kupec Kamihot svými skutky nechtěně dál utahoval smýčku, kterou si sám nasadil na vlastní krk.

„Už vím!“ vykřikl nadšeně Kamihot. „Že mě to nenapadlo dřív!“ mrzel se sám na sebe. „Věnuji je darem Zulu Hafrovi, vládci pralesních kmenů za pouští Somohama z opačné strany jižního okraje pohoří Pegas. Stačí, když jim přiřknu rodokmen princezen Severu – kořist z porážky Hypnogara Apikose, královny Severu, Hypnogarovy dcery... Zasníl se, právem pyšný na svou nápaditost. To je naprosto uvěřitelný příběh, uvědomil si sebejistě a dopředu se kochal výdělkem.

Kamihot věděl, že dle tamních obyčejů bylo zvykem dar oplatit darem. S ohledem na štědrost Zulu Hafra očekával právem tučný výdělek. Hlavou mu ještě kroužily zlaté pruty s tucty krásných otrokyň, když ho cizí neznámá ruka vytáhla z posedu vzhůru, až byl strop téměř na dosah blízko, aby nakrátko pohlédl shora do neznámého obličej. To je on! To je přece jeden z nich, blesklo mu hlavou, ale to už letěl nekontrolovaně proti zdi. Tělo tupě narazilo do kamenné stěny, na zlomek vteřiny se setrvačností zastavilo, jako by mělo zůstat přilepené ke zdi bez ohledu na přitažlivost. Poté se Kamihot bez hlesu v nepřírozeně zlomené poloze zhroutil k zemi a rozplácl se bezvládně na podlaze.

Maksim mlčky sebral volný oštěp z rohu a nabodl jím kupce Kamihota skrze třísla a břicho, pak ho uchopil pod pažemi, vydvihl vzhůru a pohlédl Kamihotovi zpříma do očí. Ten otevřel ústa, jako by chtěl něco vyslovit, ale z úst mu namísto slov vytryskl pramínek krve. Maksim se vzepjal a uhodil spodním koncem oštěpu i s Kamihotem vší silou o zem. Kamihot sklouzl dolů, až mu oštěp prošel hrdlem i hlavou tak, že špice oštěpu prorazila temenní kost a vyrazila z těla lebkou ven. Naposledy sebou škubl v posmrtné křeči a bez hlesu svěsil ruce.

Maksim zvědavě polkl část mozku, která mu stékala po obličej. Úplně jiná chuť než srdce, ohlásily mu smysly. Prošpikované tělo opřel o stěnu a ponechal ho svému osudu. Než odešel, připnul mu ještě na ruku svůj náramek umožňující identifikaci polohy na Zexesu a spouštěč posunul do polohy zapnuto. Pak sebral z jeho pokojů hromadu šatstva, přehozů a pokrývek v dostatečném počtu pro devět osob. Obul si Kamihotovy sandály, naposledy zavěšil a potichu zmizel.

Spidor Manhus ještě jednou prošel svými lázněmi a pyšně kontroloval stav věder. Pod narychlo vztýčenou konstrukcí z očištěných kmenů s jednoduchou střechou z palmového listí se ukrývalo příjemné posezení a možnost spočinutí v dřevěných vodních lázních Spidora Manhuse. K dispozici byly i kvašené okurky, zelí ve sladké i ostré variantě, olivy, ovoce všeho druhu a samozřejmě víno. Víno ve vacích i čerstvě natrhané hrozny. Fíky, mandle a ...

„Krucí, došly mi sušené meruňky. Pistácie jsou taky pryč,“ poznamenal. V duchu počítal, kolik ho bude stát doplnění zásob. „Musím poslat Jásima na trh.“

Nejdůležitější bylo získat přístup k vodě, uvědomil si. Riskl to a zaplatil nehorázný poplatek výběřčím. Teď měl ale k dispozici místo, které čerpalo vodu z městského přívodu pitné vody pro palác panovníka.

Jeho lázně sousedily s veřejným tržištěm, které se každý večer, každou noc i za bílého dne proměňovalo v provizorní shromaždiště, kde se přímo před zraky lidu odehrávaly zázraky! Bohyně Sarah tančila na dohled jeho lázní společně s vládcem říše Chamihetem VIII. i královnou Miram a zvali

návštěvníky k zábavě s opravdovými bohy Zexesu! A společně dovolovali zažívat lidu Atmanahu božské příběhy, vítězit, radovat se, umírat v boji i znova obživovat dohromady s opravdovými bohy! Lidé zdarma okoušeli štěstí věčnosti a utráceli jako diví.

Nadšený Spidor si mnul ruce a peníze plynuly do jeho kasy.

A to vše bez rizika opravdové bolesti a strastí, formou virtuálně předaných zážitků při tanci a zábavě, s povinně nastaveným vítězným zakončením. Zážitků, které se nestaly, ačkoliv tělo i mysl druhý den tvrdily opak. Přízeň bohů se rozdávala na dohled od lázní Spidora Manhuse! Rozesmátí občané Atmanahu proudili všemi směry a chtěli se bavit, tančit a pít. A když se dosyta vyřádili, přišla na ně žízeň a padla únava. Zatoužili po vodě, odpočinku, možnosti se umýt a užívat si koupele v chladné vodě lázní Spidora, kde s překvapením i nevírou zároveň ohledávali svá v pomyslném boji pochroumaná těla, která ve skutečnosti kypěla zdravím a pohodou.

Kdo chtěl spát, mohl si pospat. Kdo se chtěl bavit se ženami, špásoval se ženami. Zachtělo-li se ženám milovat ženy, stačilo se odebrat do části vyhrazené pouze ženám. A totéž platilo i pro muže. V Atmanahu se nečinil rozdíl mezi láskou muže a ženy, ženy s ženou nebo muže s mužem. Nevěstky i prostitutky brzy pochopili, že lázně jsou ideálním místem pro získání klientely, a Spidorovi plynuly další zisky. Chceš do lázní mezi nahé žádostivé muže či ženy? Vydělat si peníze, o jakých se ti ani nesní? Tak mi dáš polovinu svých příjmů. Jeden díl odložil každý večer pro velitele městské stráže, druhý pro výběrčí z konkurenčních nevěstinců Kamiheta a třetí díl byl jeho. Peníze proudily v takovém množství, že nevěděl, jak je odnášet a kam ukrýt. Zakopával je v hrncích u olivového háje. Už obsadil čtyři různá místa. Nutně potřeboval další pomocníky, ale nikomu se nedalo věřit. Každý myslel jen na to, co mu ukrást, povzdechl si smutně.

Bez rodiny se cítil jako okleštěnec. Pilulky štěstí si nikdy nevzal – kdo by za něj hlídal lázně? Ne, ne, Spidor má svůj úkol. Zábava až potom, nejdříve je třeba zabezpečit služby ostatním. A na koho se asi má spolehnout? Když o blízce přišel? Povzdechl si a ze samého žalu uronil slzu. Pilulky mu jeho ztrátu nenahradí. A od ostatních už věděl, že mrtvé zpět přivést do světa živých neumí. Do Kaphreii se už nikdy víc nevrátil a zbylou rodinu, pokud tam zůstala, ponechal jejímu osudu. Co jiného taky mohl udělat? Měl se snad pustit do boje s vojáky Hypnogara? Doufal, že je stará Haksle otrávil. Raději než padnout do zajetí Hypnogarových vojáků. Slyšel, co dělali zajatcům. Neušetřili nikoho. Celá Kaphreia padla, nikdo nezůstal.

Byl jediným a posledním, o kterém se vědělo, že unikl a přežil. Bedlivě střežil své nové království – lázně zbudované na dohled hlavní brány Atmanahu a hlavního paláce bohyně Sarah. Směr, kudy procházela všechna procesí. S lítostí pomyslel na svého syna Attahita. Už byl téměř ve věku mladého muže. To si nezasloužil. Hrál si s ním, učil ho, jak řídit loď i koňský povoz. Byl by z něj... A teď. Zůstal sám. Tři dospělé dcery Faya, Eggie a Lily, všechny ve věku na vdávání, jeho žena Zeila... Vzlykl. Kupodivu mu chybělo i spílání staré Haksle a Greta, která pokazila každé jídlo. Zmizeli z jeho života, jako by nikdy nebyli. Zamáčkł slzu v oku a obhlédl své nové panství.

Co je to tam? Co to... Ten kluk u ovoce.

„Hej, ty tam! Hej!“ křičel na celé kolo, až se ostatní otočili.

Rozběhl se, a než se malý kluk nadál, stál nad ním a zíral mu do obličeje. Lidé na ulici se zastavovali. Dychtiví podívané se domnívali, že Spidor načapal malého zloděje. Ale tak se přece nechová někdo,

kdo chytil zloděje, kroutili hlavami. Spidor stál u stánku s ovocem, malého kluka vyzdvihl do výše a zářil štěstím.

„To je můj syn! To je můj syn Attahito!“ řval na celé kolo jako posedlý. „Vrátil se z Kaphreii! Přežil! Přežil vyvraždění Kaphreie! Slyšíte? Dívejte se na zázrak – můj syn Attahito přežil vraždění v Kaphreii!“ Řval na celé kolo, slzy štěstí mu tekly po tváři, zatímco kluk v jeho náručí vykřikoval:

„Táto! Táto! Táto Spidore! Táto, tatíčku!“ A držel se otce jako klíště všemi silami, oči zalité slzami štěstí.

Dav se začal srocovat kolem a vstřebával informaci o neuvěřitelném příběhu rodiny Spidora Manhuse. Všichni jsou živí a zdraví, mumlali si jeden za druhým. Do toho vykřikoval Spidor:

„Našel jsem svého syna a dcery! Slyšíte? I moje žena je naživu! Jásíme, tu máš pro Herbona, dones amfory s vínem, dnes se pije zdarma!“

Zpráva se nesla ulicemi Atmanahu rychlostí blesku. Správce lázní, který jediný přežil masakr v Kaphreii, objevil svého syna Attahita i celou rodinu, o které předpokládal, že je zmasakrovali vojáci Hypnogara! A malý Attahito viděl vojáky, když vpadli do Kaphreii. Senzačně jim unikl do lesa, vylezl na borovici a odtud sledoval, co se děje. Malý desetiletý chlapec, ale už je muž! Hrozné věci viděl, hrozné. Zpráva se šířila po celém Atmanahu. Je to vyslanec samotné bohyně Kithy. Ne, je to prorok! Je to miláček bohů, určitě ho zachránila bohyně Sarah! Sáhněte na něj a přinese vám štěstí, přidávali si lidé podrobnosti. A příběh rostl a bobtnal. O dvě ulice dál už jeden druhému sděloval, že na cestě z Kaphreii zabil svým nožem dva Hypnogarovy vojáky. Od úst k ústům letěla zpráva o zázračném shledání, až se donesla i k věčně bdělým uším královských zvěďů.

Na základě této noviny si dali dohromady události, které nyní z pohledu nového poznání učinily rodinu Spidora Manhuse slavnou v celém Atmanahu. To právě jeho dcera Faya se zamilovala do mladíka, který ji znal od dětství a po útoku na Kaphreiu ji považoval za mrtvou. A když svou milou potkal živou a zdravou v Atmanahu, vzdal dík bohům, uctivě požádal matku o svolení k sňatku a následovala jedna z prvních veřejných svateb v říši pod patronací bohyně Sarah! Je to požehnaná rodina! Bohové jim prokazují přízeň, šeptali si lidé mezi sebou se vzrůstajícím respektem.

ATMANAH: 49. DEN PO PŘISTÁNÍ, TŘETÍ DEN SVATEBNÍCH OSLAV BOHYNĚ SARAH A VELEKNĚZE GUPTHY. MÍSTO: PALÁC BOHYNĚ SARAH, ČAS: 19:05.

Horký vzduch se konečně začal měnit vánkem od moře. Slavnostní večerní náladu má dnes zpestřit neobvyklé vystoupení, šumělo napříč vyzdobeným sálem. Příchozí zaplnili určená místa podle hierarchických zvyklostí Atmanahu. Nechybí přepychové lóže pro vládcu Atmanahu, Chamiheta VIII., božího syna Ra Omona, a jeho choť, horní královnu Atmanahu, Miram. V sektoru v těsné blízkosti pódia je čestná lóže pro oslavence dnešního večera – novomanžele – bohyni a královnu Sarah, velekněze Gupthu a doprovod. Ano, v hlavním sále paláce bohyně Sarah právě začíná netrpělivě očekávané cirkusové představení.

Hudba utichá, zaznívá mohutný úder gongu. Pódium je zakryto oponou, ta se začíná pomalu rozevírat do stran. Na ní je velkými zlatými písmeny vyobrazen nápis CIRKUS BABYLON. Napříč celým uměle setmělým hledištěm huláká dryáčnický hlas prozatím neviditelného vyvolávače:

„Cirkus Babylon! Jediné představení svého druhu! Herci v rolích umírají a postavy jsou skutečné! Lásky i nenávisti naživo! Zázraky na denním pořádku! Za džbán vína obdržíte vaši lebku z minulého života! Za příplatek do ní vzkřísíme i vaše zemřelé já. A za tuzér navíc se můžete podívat svýma dávno mrtvýma očima! Poznejte vlastní chyby předešlých životů! Neváhejte navštívit cirkus ze světa, kde nic není nemožné a budoucnost je na prodej! Věční i bohové v našich příbězích! Odhalte tajemství smrti! První dějství začíná! V hlavních rolích...!“ ozývá se napříč sálem zvučný hlas, zatímco doposud neviditelný uvaděč i vypravěč v jedné osobě vystupuje zpoza zástěny a rozmáchlým gestem hodlá s patřičnými úklony na pódium teatrálně uvést z kotoučů vonného dýmu se zjevivší spanilou ženu se vzezřením vládkyně. „Nejvyšší bohyně...“, zazní ještě jeho hlas směrem do publika.

Sarah se pousmála a vykročila ze své lóže směrem k účinkující a vypravěči. Tělo jí ovládl zcela neznámý pocit. Neobvyklý chlad zpomalil její pohyby. Jako kočka se ladně, krok za krokem přesouvala, jako by ani neexistovala zemská tíže, a bedlivě měřila okolí. Vnímala, že se děje něco neobvyklého. Něco zcela jedinečného. Nosem ve vzduchu zavětrila zvláštní štiplavý pach šelmy. Tak silný, až téměř bolel v nose, uvědomila si nikoliv s nelibostí, zatímco se jí stupňoval tlak v uších. Atmosféra kolem ní naopak vzrušovala i znepokojovala zároveň.

Mezitímco na pódium v paláci bohyně Sarah ještě doznívalo oslovení „Nejvyšší bohyně...“ a vypravěč ve ztuhlém teatrálním úklonu vítal z kotoučů dýmu pomalu vystupující sličnou ženu, nečekaně se seběhlo něco, co zjevně narušilo očekávaný program. Ze zadních řad se vyhrnul neznámý vousatý muž s výkřiky:

„Revoluci! Moc do rukou lidu! Proletáři všech zemí, spojte se! Přichází strašidlo komunismu! Náboženství je opium lidstva!“

Huláká a gestikuluje na celé kolo. Bezostyšně se tlačí dopředu před ostatní, pak vyskakuje na pódium a předstírá, že je hlavní částí chystaného představení. Oblečený do směšných kalhot a saka, které s ohledem na dobu a místo působily nepatřičně, na sebe strhl pozornost ostatních. Sálem se ozývá přidušený smích. Jméno slavnostně představované bohyně zapadá v neplánovaném lomozu a napříč sálem zní jen hulákání nezvaného výtržníka. Vypravěč naštvaně vyštěkne:

„Počkej, ty ještě ne!“ Rukou napůl bezradně mávne na postavu s plnovousem, která mezitím s matným leskem v očích bezohledně obsadila připravené pódium. Uvaděč se rezignovaně obrátí

k divákům a rozmrzelým hlasem, s omluvným pohledem k publiku, pokračuje v rozhořčeném výlevu: „Ten hňup Marx mi tam zase vlezl! Přitom jeho číslo je až za tři tisíce let a on to moc dobře ví!“

S hlavou v dlaních se rezignovaně svezl na jedinou židli.

Vzadu na koberci, v prostoru pro účinkující, v posedu se zkříženýma nohama pronese při pohledu na nevydařený začátek představení polohlasem sedící rozesmátý Buddha k Ježíšovi s Mohamedem:

„Je s podivem, jak málo je překvapivý. Předvídat jeho činy je tak jednotvárné. Nedivím se, že má tolik následovníků,“ podotkne ještě lehce znaveným hlasem, aniž by ztratil cokoliv ze svého věčného úsměvu.

Společně pokývají hlavami, zatímco pódium na pár vteřin patří rozzuřenému Marxovi. V pozadí Gándhí a další otočení zády. Jejich podobu nelze určit, ale chování neomalence na pódiu je ani na okamžik nevyvádí z bohorovného klidu. Mezitím Marx, napůl skrytý v kotoučích dýmu, pokračuje ve své samozvané performanci a vykřikuje věty a hesla, jejichž smysl je ostatním s ohledem na použité výrazivo nejasný.

„Zisk! Nadhodnota! Vykořisťování! Čtete Kapitál!“ zní napříč celým sálem.

Vypravěč hbitě vstává ze židle a s nově nabytou energií se obrací na výtržníka:

„To není tvoje číslo, ty osle! Ty jdeš na plac až za víc než tři tisíce let! Ty jsi Marx!“ křičí mu přímo do obličeje a zlostně koulí očima. „Vypadni z pódia a ztrať se mi z očí!“ Vypravěč s opovržením kroutí nevěřícně hlavou. „Jako malé děcko!“ kárá ho před ostatními.

Marx zkroušeně odchází z pódia, aniž by stačil dokončit své číslo. Něco si nesrozumitelně mumlá pod vousy a usedá na volný balvan.

„Já vám ještě ukážu,“ zaznívá z něj téměř neslyšně, zatímco sveřepě zatíná zuby.

Vypravěč nasadí svůj obvyklý úsměv a s omluvnými poklony k vládce na pódiu hodlá pokračovat. Diváci se mylně domnívají, že se jednalo o připravenou scénku a reagují spokojeně aplausem. Oči všech se upřely na nově přichozí.

Ohromená náhlým poznáním smíseným s údivem hleděla osamocená bohyně Sarah za sytým proudem světla přímo na rozhraní světů. Ještě krok. Chlad i závan štiplavého pachu ji ovanul citelněji než předtím. Ocitla se na jevišti s výhledem na kruhovou písečnou arénu. Pohlédla na dva zápasníky v ní.

„Boj! Boj!“ skandoval dav dychtivě ze všech stran.

Vkročila dovnitř. Pohledem zamířila na oba zápasníky v aréně. První s popelavě šedým proměnlivým obličejem nespočtu tváří, s tělem hada hleděl svýma jednou hadíma, podruhé asfaltově černýma očima své nelidské tváře přímo do očí protivníka, muže s mrazivým kamenným úsměvem v obličejí barvy zašlé mědi. Oba – vztyčený had i muž se zelenou tváří – stáli naproti sobě ve stejné aréně jako dva protivníci připravení k zápasu. Vedle nich leželo nehybné torzo muže bez rukou a nohou. Had s lidským i nelidským obličejem a muž se zelenou tváří se mlčky měřili jako dva kohouti. Vtom had se zlostným syčením otevřel ústa a s údivem i nevolí měřil svého jako do kamene vytesaného protivníka,

jako by ho viděl poprvé. Nedočkávatý dav chtivý krve se hlasitě dožadoval podívané. Ženám se leskly opilé oči a horlivěji než muži žádaly boj. V písku vytyčená hranice dělila zápasníky od okolních světů.

Vztyčený had zasyčel podruhé a jekot a řev ostatních se ještě vystupňoval. Ženy se drápaly mužům na záda, aby jim shora neuniklo, co se bude dít v aréně. Dav se rozohnil. Diváci, jistí si svou převahou, s hlasitým skandováním a rukama nad hlavou oslavovali svého favorita. Těsně obestoupili kruh a na nehybného cizáka se zelenavou tváří zpupně házeli shnilé ovoce. Zpití vínem mávali prázdnými měchy a džbány a hulákali oplzlé vtipy. Zavířily bubny a ženy posilněné vínem se smyslně rozvlnily v bocích. Omámené lascivními pohledy na svého vládce v aréně s odhalenými nadry skandovaly:

„Krev! Krev!“ Hlasitě se s ženskou krutostí dožadovaly podívané, která nezná odpuštění.

„Neboj se – pojď za námi!“ křikla jedna z nich na Sarah a s jiskrnými očima ji zvala, ať se přidá. „Teď to teprve přijde,“ ujišťovala Sarah. „Teď mu teprve ukáže!“ zakřičela znova a hlavou kynula k hadovi. „Jeden prohraný útok nic není! Uvidíš,“ slibovala a z jejího hlasu zněla žádost smísená s nenávistí.

V ten okamžik had zasyčel potřetí a z tlamy mu vytryskl pramen zelenavého kouře, kterým protivníka zahalil neprůhlednou clonou. Ta změnila okolní svět ve tmou. Všude, kde se ten dým rozprostřel, rozséval zkázu s anihilací mrtvým i živým. Jeden za druhým diváci padali bez hlesu k zemi jako podťatí a mizeli v černotě neznámo kam. Ženy i muži zůstali bez pohybu zkosení po zemi jako zasažení bleskem, dokud je nepohltila čern. Části uvězněných těl trčely jako ze skleněné černé hmoty, která změnila strukturu vůkolního světa jako pukliny v ledu. Růst zkázy se ale najednou zastavil, přičemž kruhová aréna s pískem zůstala nedotčená.

Sarah si uvědomila, že had musel nevědomky zaútočit na sebe samého, aniž by poznal, že protivník je jeho částí, ale netušila, odkud tuto informaci získala. Když se opět objevilo světlo, spatřila Sarah na písku hada znova. Povalený k zemi hleděl svými jednou hadíma, podruhé asfaltově černými očima své nelidské tváře přímo do očí nehnutě strnulého obličej vyzyvatele, zatímco kus dál stále leželo na písku jeho bývalé lidské tělo s useknutými údý. Sarah přihlížela z hlediště a vnímala průběh zápasu, o kterém věděla, že začal dávno předtím, než přišla. Kolikáté je to asi kolo, pomyslela si v duchu.

Protivník s mrazivým kamenným úsměvem v zelené tváři mezitím bez zájmu hleděl skrze hada, jako by ani nebyl. Oba soupeři připravení v pozici k boji zase nanovo číhali naproti sobě ve stejné aréně jako dva protivníci připravení k zápasu. Had ze země, protivník ve stoje, mlčky měřili jeden druhého, ale vzájemně se vlastníma očima neviděli a jeden o druhém už zase nevěděl. Vtom had prudkým výpadem s rozevřenou tlamou zaútočil vydrážděný nenadálým pohybem bezbranného torza na zemi. Zlostí bez sebe zaťal zuby do nechráněného krku ležícího muže bez končetin a v mžiku do něj vypustil dávku smrtonosného jedu, a potom se bez dalšího zájmu odplazil po břiše z kruhu ven, aniž by poznal, že právě zaútočil na sebe samého. Zraněný vlastním výpadem ztěžka zaujal znova polohu na stále ještě převráceném trůnu vládce.

Kruh zůstal napůl prázdný, mihlo hlavou Sarah a bedlivě pozorovala vývoj událostí.

Zesláblý, očima za srostlými víčky neschopen mrkání, had nehnutě z převráceného trůnu sledoval svým otráveným vědomím okolní dění. Nepřičetný rozumem, očima oslepenýma jedem z předchozího útoku had strnule obhlížel své panství. A vstřebával ten účinek vlastního jedu z předchozího útoku na sebe sama v jiné podobě tak dlouho, až vysvlékl své tělo ze staré mrtvé kůže, přičemž se neplánovaně stalo, že ve své nové kůži začal vidět svět cizíma nevlastními očima. A tak

zatímco jeho protivník s kamenným úsměvem bez údivu namísto očekávané smrti otevřel své nové oči a jednou hadíma, podruhé asfaltově černýma očima sledoval svého soka, had nově zelenavým pohledem, vyměněným zrakem soupeře, přejížděl po svém panství a posedlý pomstou hledal svého nepřítele.

Zaměnili si oči, uvědomila si i Sarah.

Had se odplazil z trůnu zpět do kruhu. Boj začal znova. Obdaření zrakem protivníka se jeden i druhý učili novému zření, a nato neznámý vyzyvatel provedl čin, který nadlouho ovlivnil dění v obou světech. Pevným pohybem pravé ruky sjel prsty po vlastní tváři až k prohlubním asfaltově černých očí a sám sebe bez lítosti oslepil. Vydloubané oční bulvy urvané od očních žláz drtil železným stiskem svých pěstí jako syrová vejce, načež je proměněné v kaši polykal, zatímco had se svíjel a kroutil ve vlnitých smyčkách hadího těla bolestí i vztekem ukrytý na znovuobsazeném trůnu a nevěděl, odkud útok pochází. Prostor se až po okraj naplnil údery jeho těla a syčením vyřčených slov, z nichž zaznělo srozumitelně jen mnohokrát opakované CHA-OS, CHA-OSSS.

Nato se rozhostilo zlověstné ticho. A v nastalém tichu se do modročernou krví zlitého obličeje protivníka s dvěma hrozivými otvory po čerstvě vyrvaných očích vrátil znova nehybný kamenný úsměv, jako by se právě stalo to, co očekával. Čelo mu žhnulo matným paprskem vnitřního oka, kterým zřel skutky i činy nepřítele, a oslepený sám sebou promýšlel další krok.

Sarah, přemožená únavou i tím, co právě viděla, s přivřenýma očima zavrávala a upřela po dlouhé době udivené oči na vypravěče. Najednou stál přímo před ní a s ním i celý cirkus Babylon. Navráťivší se Sarah prozatím ještě nedošlo, že byla jinde. Vypravěč se na ni provinile usmíval, jako by si nebyl jistý její reakcí. S hlavou ohnutou až k zemi se překotně omlouval za nevydařené číslo s výtržníkem.

V pozadí trucoval Marx v posedu na kameni. Sarah je mlčky sledovala a bohorovně se usmívala. Mylně se domnívala, že to, čeho byla právě svědkem, vypravěč ani ostatní neviděli. Nic o tom neví, uvědomila si, ale nedala najevo údiv ani porozumění. Tělo ji bolelo, až lehce zavrávala podruhé. Vypravěč si její neznatelný pohyb vyložil jako hněv bohů namířený na něj. Vyděšený k smrti lehl na zem a prosil o odpuštění, aniž by se odvážil jí pohlédnout do očí. Sarah mu nevěnovala pozornost. Hlava se jí pořád točila. Tu se vedle ní ocitl Guptha a neznatelně, tak aby to nikdo neviděl, ji podepřel.

„Vedla sis skvěle, má paní,“ poznamenal, aby to ostatní neslyšeli. Načež ji ohleduplně odváděl z obřadní síně.

Za nimi se ozýval dryáčnický hlas obživlého vyvolávače:

„Cirkus Babylon! Jediné představení svého druhu! Herci v rolích umírají a postavy jsou skutečné! Láska i nenávist naživo! Zázraky na denním pořádku! Za džbán vína obdržíte vaši lebku z minulého života a za příplatek do ní vzkřísíme i vaše zemřelé já...“

Hlas za zády slábl, zatímco bohyně Sarah zavěšená do Gupthy opouštěla strachem ochromenou obřadní síň, když je vyrušil rozechvělý hlas Gupthova hlavního rádce. Společně se třemi dalšími kněžími chrámu boha Slunce Hortha oba zastavili, a ještě udýchaní sbírali odvahu vyslovit, co jí přišli sdělit.

„Já vím,“ odpověděla jim Sarah dříve, než stačili cokoliv říct. „Maksim je naživu a spolu s ostatními bohy je na útěku neznámo kde,“ sdělila jim.

Vybavila si vzpomínku na okamžik, kdy se dozvěděla, že zmizeli. Ještě teď cítila chvění po celém těle. Stačilo tak málo a mohla být otrávená s nimi. Kdyby se neobjevil Guptha, unesli by ji taky, uvědomovala si. Znova pohlédla na hlavního rádce a pokývla hlavou na znamení, že už sdělila vše, co sdělit chtěla. Zavěsila se do Gupthy a zamířili do svých komnat.

Kupodivu po tomto prohlášení pocítila úlevu. Spolu s ní se rozlila úleva i po zbylém těle, provázená vnitřním chvěním spojeným s předchozím prožitkem. Zbytek noci strávila v objetí s Gupthou. Dlouhou dobu na sebe jen mlčky zkoumavě hleděli. Bez potřeby mluvení si předávali informace čichem, zrakem, hmatem a chutěmi, jako by jeden druhého chtěli poznat i jinak než řečí. Pak jí to přece jen nedalo a prolomila stěnu mlčení.

„Tys viděl, kde jsem dnes byla?“ zeptala se opatrným hlasem s překladačem položeným vedle.

Guptha mlčky pokývl na souhlas a chtěl dodat, že spolu s ním to viděli i všichni ostatní, kteří toho dne byli v publiku při představení cirkusu Babylon. Nečekala na další odpověď a poznamenal:

„Když se na mě zahleděl, cítila jsem se jako tehdy, když...“

Chtěla pokračovat v popisu příhody ze svého předchozího života, ale pak si uvědomila, že Guptha o něm nic neví a určitě by to nepochopil. Chvilí přemýšlela nad tím, jak srozumitelně dokončit, co nadřekla.

„Už jsi ty oči viděla někdy předtím?“ přerušil ji Guptha.

„Ano, připomněly mi oči osoby, která je zodpovědná za to, že jsem tady na Zexesu,“ poznamenala záhadně. V duchu si vybavila pohled muže, který zařídil její zatčení a nucený transport do Galaxie Z.

„A lituješ toho?“ zeptal se Guptha.

„Ne,“ zněla ihned jasná odpověď.

„Potom ti neuškodil.“

V nočním jasu měsíce pohlédla na Gupthu a jejich oči se setkaly znova.

„Neboj se, nikdy neudělám nic, co by ti ublížilo. Jsem tu, abych tě chránil,“ zašeptal jí do ucha a jemně ji kousl.

„Ty můj Guptho,“ zašeptala bez znalosti pravopisu novou fonetickou verzi jeho jména.

Shýbla se k zemi, vypnula překladač řeči a vyzývavě se na něj zahleděla znova. Orgasmus, který s ním tu noc sdílela, přecházel do fyzického třasu podobnému transu plného rozkoše, co ji vyčerpával, až cítila slabost a únavu i v zubech. Zakleslí těly do sebe prostupovali jeden druhým. Dlouhé hodiny ho vychutnávala všemi svými nově otevřenými smysly, až se vyčerpaná milováním svalila a zavřela oči. Znova se přitulila ke Gupthovi a vnímala poznání, které nabyla. Jejich těla ležela vedle sebe. Jako by ale oba zároveň poznali, že k sobě už nepatří.

Co je to vlastně za člověka ten Guptha? Mám za manžela někoho, o kom nevím vůbec nic. Bezmezně věří neznámému muži, aniž by ho znala. V jednom okamžiku se rozhodla, v příštím to coby bohyně provedla, ale on se ani nepodivil, uvědomila si. Manželství přijal jako hotovou věc. Chvilí přemáhala nutkání mu o sobě všechno povědět. O světě, z kterého dorazili k nim, i o tom, kdo vlastně jsou. Pak zavřela oči a neřekla jediné slovo. Ráno musím najít Maksima a ostatní, pomyslela si ledabyle, ačkoliv si byla plně vědoma nebezpečí, které pro ni jejich útěk představoval.

Možná byla chyba... Nedokončila svou myšlenku. Co si teď asi o ní ostatní myslí? Že je zradila? Pokud se zmocní zbraní, bůh mi pomáhej, pomyslela si ještě. V mysli rekapitulovala všechny předchozí kroky. Oddíl Gupthových mužů hlídal loď. Další vojáci helikopty i sklad zbraní v paláci. Všechny jejich osobní věci přebrala sama. Nechybělo nic včetně kombinéz. Museli tedy být nazí nebo převlečení do šatů ze Zexesu. Jejich náramky našli zvědové Gupthy odhozené ve skladišti kupce Kamihota včetně dvou mrtvých těl, přemítala. Pak si uvědomila, že dnes v noci probíhá program, kterého se má účastnit. Vstala z postele a v polospánku po paměti nahrála předpřipravené zadání do projektoru dynamické e-knihy.

Venku pokračovaly zběsilé oslavy vítězství, svatby bohyně Sarah a vůbec všech neslýchaných událostí posledních dní dohromady. Reproduktory instalované na veřejná prostranství i do chrámů duněly na plný výkon a vyhrávaly napříč Atmanahem tajemnou hudbu bohů, doplněnou o pyrotechnickou světelnou show s trojrozměrnými efekty zhmotnělých světelných vizualizací přímo do pódia, těsně nad tančící davy, na celkem pěti veřejných prostranstvích pro lid a v uzavřených chrámech pro vyšší kastu.

Kromě jídla a pití poskytla Sarah svobodnému lidu Atmanahu i božské pilulky lásky a pohody posilující pozitivní vibrace, erekci i sexuální náruživost žen a mužů bez ohledu na věk. Drogou opojený dav v transu skandoval slávu bohyni Sarah, která byla přítomná formou promítaného videozáznamu na všech jevištích. Dav viděl bohyni Sarah obrovskou a krásnou v nadlidské velikosti, jak láskyplně kyne

davům a chvílemi nahá, chvílemi oděná do božských převleků plných sytých barev předvádí rituální tanec bohyně Zexesu uměle simulovaný variátorem na základě dodaných podkladů pro 3D zobrazení lidské postavy.

Parametry zadání: velikost postavy 40 metrů, rozsah od 3 metrů nad zemí do výše 80 metrů, dynamická deformace perspektivy pro spodní pohled diváka na zemi. (Příkaz plynule zvětšoval či zmenšoval pohybující se části těla tak, aby divák dole viděl všechny detaily těla jako u postavy na pódiu o výšce 3 metry bez zkreslení daného pohledem zespod a velikostí.) Mezi účinkující postavy vložila i parametry pro Chamiheta VIII. Ra Omona a královnu Miram.

Ti budou z těch detailů zaskočení, pomyslela si pobaveně při pohledu na nahou demonstraci jejich těl. Na okamžik přemýšlela, jaký vzkaz jim má vyslat prostřednictvím vystoupení. Podíleli se na útoku, nebo ne? Uvažovala. Pak přidala volbu varování vybrané osobě v počtu desetkrát za sebou s předepsanými konkrétními vstupy – obličejí Maksima, Liama, Logana, Jaxona s Lucasem, Alexy, Jane, Hanah se Sophií, a nakonec i portrétem sebe samotné. S úsměvem zadala do programu specifické biometrické údaje těl Miram i Ra Omona. On si vás už variátor v davu najde, snímáče mají dosah v celém městě Atmanah, pokývla zkušeně hlavou.

Ručním zásahem vypnula u obou pevně přednastavenou povinnou ochranu a zvýšila u nich působení vjemů na práh bolesti na varovnou úroveň, stupeň tři. Přidala volbu individuálních vstupů pro dvě předem definované osoby. Bohové se zlobí, pošlou vám z nebe bleskem vzkaz, který bude i bolet, uškříbla se. A dál už jen mechanicky pokračovala v přípravě programu, do něhož měli slavně vstoupit i horní královna Miram s vládcem dynastie a horním králem Atmanahu Ra Omonem. Přiřadila jim role božských postav oplývající krásou, moudrostí a hrdinstvím s celkem deseti třísekundovými varovnými bolestivými vstupy určenými právě jim. Frekvenci zobrazení nastavila třetinovou v porovnání se svými. Velikost postav o 20 procent menší. Zobrazovaný Guptha měl velikost shodnou s její.

Digitální přenos holograficky zvětšené Sarah byl běžnému oku diváka k nerozeznání od živé lidské bytosti. Rozkročená přímo nad hlavami diváků a nad celým městem s hlavou dotýkající se hvězd zabrala výhled na celou noční oblohu a jako obrovitá Titánka na pohled z masa a kostí se tyčila nad věžemi chrámů i nad městem samotným. Doslova zkoprnělí obyvatelé Atmanahu viděli Sarah ústy dštící oheň, Sarah rozesmátou v doprovodu s Gupthou, Sarah nabádající k oslavám a množení, Sarah bojující, Sarah vystupující v podobách všech známých božstev Atmanahu, Sarah v rouše Evině natřenou speciální průhlednou emulzí umožňující duhové neonové efekty na jejím nahém těle navozující dojem éterické bytosti, Sarah v souladu a symbióze s celým vesmírem, Sarah – Velkou Matku, v pozadí Ra Omona a Miram. Bohatství a dostatek, společně prožívané štěstí a boží přízeň zaplavily celou říši.

Trojrozměrná projekce, promítaná při nočních seancích nazvaných stejně jako povinný oddíl adresáře v Sárině dynamické e-kinze „Legendy vzdoru, boje, vítězství a lásky prokládané spirituální hudbou“, uvolnila společné vize a halucinace širokým masám. Zařízením k projekci starověkých archivních záznamů do trojrozměrného prostoru umožnila společně s aplikovanou vhodně zvolenou syntetickou drogou každému v davu prožít spuštěný film doopravdy.

Při výběru playlistu se Sarah řídila svým instinktem, přičemž úmyslně sáhla do nejstarších dochovaných pravěkých prvo-e-záznamů vzniklých dávno před Velkou cenzurou i svých oblíbených

starých fláků doporučených jejímu profilu dynamickou e-knihou. Z výběru možných planetárních mixů z nostalgie upřednostnila Zemi. Usmála se při vzpomínce na způsob, jak se k ní část střežených, přísně tajných dat dostala, a pokračovala v přípravě programu. Ve zjednodušené představě, že se nachází v časové řadě blízko období pozemského starověku, sáhla bez dlouhého přemýšlení i po nejstarších původních nekontrolovaných nahrávkách s volbou automatické konstrukce doprovodného příběhu. U ukázek z filmů aktivovala automatické dohledávání dalších příběhů ze zdrojových souborů.

Aniž by cokoliv zamýšlela, prostřednictvím příručního mikrofonu občas do programu vstoupila spontánními promluvami k jásajícím davům dole u země – povrchu Zexesu. Krátce prohlédla přes obrazovku dění na všech jevištích, načež začala krátkou pietou a vzpomínkou věnovanou padlým v Kaphreii.

S úmyslem posílit vítězné vize znovunarozených obyvatel Atmanahu přidala ze záznamu, z kamery Gamitona Párese, postavy z Hypnogarových vojsk a vtělila jim role padouchů, kteří po zásluze prohráli. Aplaus, který následoval v publiku, ji nadchl. Pro zesílení vnímání hrůzy, jež postihla ty, co odporují bohům, použila Sarah satelitní snímky, které obyvatelům Atmanahu braly dech. Kdo kdy předtím viděl milisekundu za milisekundou do nitra sopky se propadající Hypnogarova vojska, než zmizela v rudě žhavém jícnu zahalená černým dýmem?

Ke sdílené radosti davů hromadně chcípali jako na běžícím pásu a jeden vedle druhého byl zachycen v neuvěřitelném detailu satelitním systémem Intercops pro indikaci možných kriminálních činů. Škoda, že jsme ho nastavili jen na oblast Kaphreii pro zdokumentování účinků výbuchu, mihlo se jí hlavou. Hodil by se k pátrání po bozích. Stačilo by zadat jejich biometrické údaje a systém by je hledal napříč celou galaxií. Uvědomovala si však, že trvalé pátrání naplno spuštěného systému Intercops by neuniklo pozornosti MSIS (Massive System of Intergalactic Security). Následovalo by automatické předání k podrobnému sledování a jejich úkryt na Zexesu by byl prozrazen.

V zajetí náhlého popudu vzrůstajících emocí navrhla shora z pozice bohyně vztyčené nad celou říší svůj nový úmysl přejmenovat hlavní město Atmanah na město bohů Babylon. Odezva byla naprosto famózní. Dav ji miloval a velebil za každý pohyb. Jako projev své dobré vůle se rozhodla odstartovat další seanci nově připraveným setem plným vzrušujících příběhů. Chvilí ťukala příkazy do projektoru dynamické e-knihy. V rychlosti zadala playlist zdrojových souborů, nastavila vizualizaci s hudbou a přidala příkaz inovativní variace nové tvorby v poměru k délce jednotlivých příspěvků s opakovaným mísením.

Celková délka produkce 20 hodin odpovídala přibližné době působnosti rozdávaných drog. Aktivovala invenční variátor dynamické e-knihy, který z dodaného materiálu namixoval dalších 20 hodin originálního jednolitého programu určeného k veřejné produkci sdílených příběhů s hudbou. Zbývalo doplnit speciální ingredience týkající se tvorby příběhů pokynem: vytvoř legendy vzdoru, boje, vítězství a lásky s rovnoměrným rozdělením podílu mužských a ženských hrdinů. Otevřenost občasných sexuálních scén nastavila na maximum a explicitu násilí stáhla na 40 procent. Hbitě nastavila proměnné do softwarového algoritmu ekvalizéru pro tvorbu příběhů – maximální délka 10 minut, sentiment stupeň 5, emoční křivka úroveň 10 a zadání bylo hotové. Přidala náhodné zapojení nasnímaných osob z publika do projektovaných příběhů v poměru 40 procent. Následovaly dispozice pro tvorbu odlišného představení na jevištích s tematickým rozdělením na Ambientní, Spirituální, Hardcore dance, Relaxační, Pop, Slow dance, Mix a Romanci.

Nakonec snížila hlasitost produkce v chrámech a uzavřených prostorách. Program začal chrlít příběhy s hudbou, v nichž do rolí hrdinů či hrdinek dosazoval varianty z dodaných souborů se čtyřicetiprocentním podílem náhodně nasnímaných postav z publika. Příkazem start vypustila produkci k veřejnému sdílení přes připravenou síť reproduktorů a světelných efektů v celém Babylonu.

Dav řval nadšením. Ve vojáky hlídaných hledištích začali s přísně střeženou distribucí pilulek návštěvníkům. Armáda zajišťovala klid během oslav, přičemž o svůj díl na probíhajících oslavách vojáci nebyli připraveni, jen jim byla možnost účasti poskytnuta koordinovaně tak, aby nebyla ohrožena bezpečnost říše. Na jevištích se spustila projekce. Dav upadl do extáze způsobené digitální projekcí zážitků do vnímání obyvatel, jejichž mysl ovlivnila speciálně připravená syntetická droga. Ačkoliv podmínky pro uživatele nebyly ideální a bez tělních čipů neměli možnost použít výhod napojení na neuronovou síť, výsledky v provizorním prostředí Sarah překvapily svou účinností. Zažívaná vítězství iniciovaná projekcí do myslí publika v Atmanahu, lité boje bez rizika poranění nebo opravdové smrti končící spojením s milovanou láskou či hrdinou nabudily v divácích hladinu adrenalinu na maximum.

Každý vyvolený svobodný občan Atmanahu, kterému byla poskytnuta pilulka drogy, mohl při tanci prožít právě promítanou část na pódiu zhmotnělého trojrozměrného filmu, jako by se událost v jeho životě skutečně stala. A těm nejšťastnějším ze šťastných se podařilo potkat sebe sama obsazeného variátorem do vítězné role právě promítaného kusu. Oněmělí úžasem hleděli obyvatelé na sebe samé nebo své známé zhmotnělé do minipříběhů projektovaných dynamickou e-knihou. Aplikace prvků zábavy technologicky na úrovni mezigalaktických civilizací na nepřipravené obyvatele Zexesu měla stejný dopad bez ohledu na použití drog. Všichni přítomní věřili, že se nacházejí v prostředí, kde se odehrává zázrak. Nezáleželo na tom, zda drogy měli, či ne. Prožívání nevysvětlitelných jevů, které nebylo možné vysvětlit jinak než jako zázrak, se s příchodem bohů do Atmanahu stalo každodenní záležitostí. V lidech doslova vybuchovalo nadšení spojené s očekáváním, že se děje něco věčného a krásného, co navždy mění jejich životy k lepšímu.

Triumfální porážka Hypnogarových vojsk a návrat živého Gupthy z Kaphreii – zázrak připisovaný lidem bohyni Sarah – působily jako osvobozující špunt, který uvolnil do krajnosti napjaté emoce obyvatel, připravených zemřít v předem prohraném boji s pětinasobnou přesilou cíhající za branami města. Zjevení bohů a posléze jejich vtělení do jediné bohyně Sarah znělo uším obyvatel říše jako nádherná pohádka se šťastným koncem, kterou všichni do jednoho zažili teď v Atmanahu ve své vlastní pozemské části jinak věčného života. Tělo zažívá, co dostane nesmrtelná duše, až se odebere do říše smrti a zaujme místo vyvolených, utvrzoval jeden druhého o překot. Převrácený stav věcí v Atmanahu je utvrzoval o správnosti tohoto přesvědčení. Uvolněné přebytky jídla a zásob pro předpokládané obléhání a válku s Hypnogarem navodily zdání věčného blahobytu. Město přeplněné obyvateli střední části říše, kteří zoufale hledali útočiště před Hypnogarovými vojsky, se stalo takřka přes noc místem, kde probíhaly nejrozsáhlejší oslavy na Zexesu.

Ráj na zemi – Zexesu se zhmotnil v Atmanahu – nyní Babylonu. Proč si zatěžovat hlavu zítřkem? Užívat si života je třeba dnes! Hle, co nabízí noční obloha! Bohyně Sarah je s námi! A spolu s ní zažíváme příběhy, které nám bohové dovolili prožít s nimi!

Sarah si uvědomila, že se učí užívat si daru života, jako by každá vteřina a každá živá i neživá věc kolem byly unikátem, stvořeným právě pro ni. Pohledem sklouzla na Gupthu vedle. Všechno na

Zexesu bylo tak opravdové a nové, pomyslela si. Otevřeným vnímáním posuzovala najednou bolest i rozkoš nikoliv jen mozkem, ale všemi ostatními centry svého těla. Zostřenými smysly přijímala všechny pocity silněji než kdy předtím. Zvědavě zkoumala neznámou škálu reakcí svého nově objeveného těla a mylně se domnívala, že právě ovládla své rozšířené vědomí. Její prsty mezitím hbitě dokončovaly závěrečné pokyny pro zadání volitelných parametrů programu.

Mezitím přiváděly davy k hromadným extázím digitálně zhmotnělé vize projektované do ulic Babylonu pomocí variátoru dynamické e-knihy. Jindy intimní psychický zážitek, při němž jedinci vycházeli ze sebe, zažíval běžně každý bez nutnosti odříkání a modliteb. Lidé s otevřenými ústy sledovali variátorem vyprojektované bytosti, které se zjevovaly v noci i za bílého dne odnikud a zase mizely neznámo kam, a za doprovodu magické hudby prožívali automaticky namixované legendy boje, vítězství a lásky doprovázené vhledy do cizích neznámých světů. Občasné zobrazení nahoty v explicitních detailech navozovala atmosféru skupinově prožívaného vyvrcholení. Porodnost v říši po devíti měsících od počátku oslav vystřelila k nevídaným historickým maximům.

Na počest bohyně Sarah byla v průběhu seancí hromadně uzavírána nová manželství. Mezi lidem se roznesla pověra, že takto uzavřené sňatky budou šťastnější a úspěšnější. Jako zářný příklad lidé dokola opakovali příběh ztracené lásky dcery Spidora Manhuse – Fayi. Díky kouzlům bohyně Sarah se zázračně vrátila z Kaphreii spolu s celou rodinou. Její sňatek s mladíkem Kalistem, který ji považoval za mrtvou a truchlil pro ztracenou lásku, si pamatoval celý Babylon. Nedostatek vhodných nevěst i ženichů se spontánně řešil vykoupením a povýšením vybraných otroků či otrokyň na úroveň svobodného lidu. Říši ovládla naděje všeobjímajícího štěstí pro všechny bez rozdílu postavení. Ovládnutí mas bylo dokonalé. Zmanipulovaný lid prožíval 3D vizualizované příběhy z obrazovek, zhmotnělé digitální projekce do teplých nocí Babylonu, a zfetovaný věřil, že to, co kolem sebe vidí na vlastní oči, se opravdu děje.

„Babylon! Baabylooon! Babylon!“ ozývalo se okouzleně ulicemi Atmanahu po celou noc.

Sarah zavřela projektor dynamické e-knihy umožňující ovládání běžících programů na jednotlivých jevištích jako z mixážního pultu a znova ulehla vedle Gupthy. Únava ji definitivně přemohla a ona se konečně oddala spánku.

Ještě dlouho do noci na ni Guptha zíral. S potěšením sledoval, jak spokojeně oddychuje, a potichu přemýšlel, koho mu to osud přihrál do cesty. Polkl čerstvou sytě žlutou ranou datli a v ústech se mu rozprostřela lahodná chuť zralého plodu.

Sarah's playlist:

https://www.youtube.com/playlist?list=PLbRX_hG4jT1sfYjibvnNf8pc1MFNEOgpf

[Přeskoč playlist](#)

ZDROJOVÉ SOUBORY PRO PLAYLIST

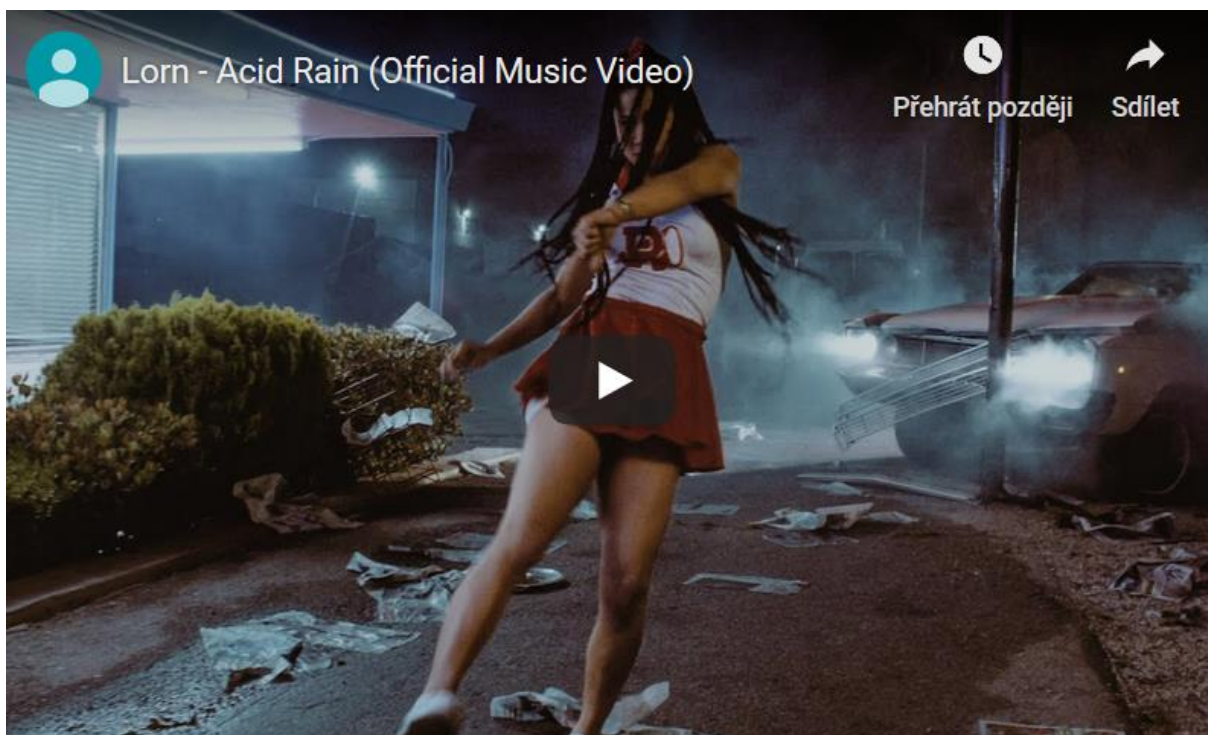
<https://www.youtube.com/watch?v=kFr8SdOS5ic&list=RDtKwjrv-ivow&index=15>

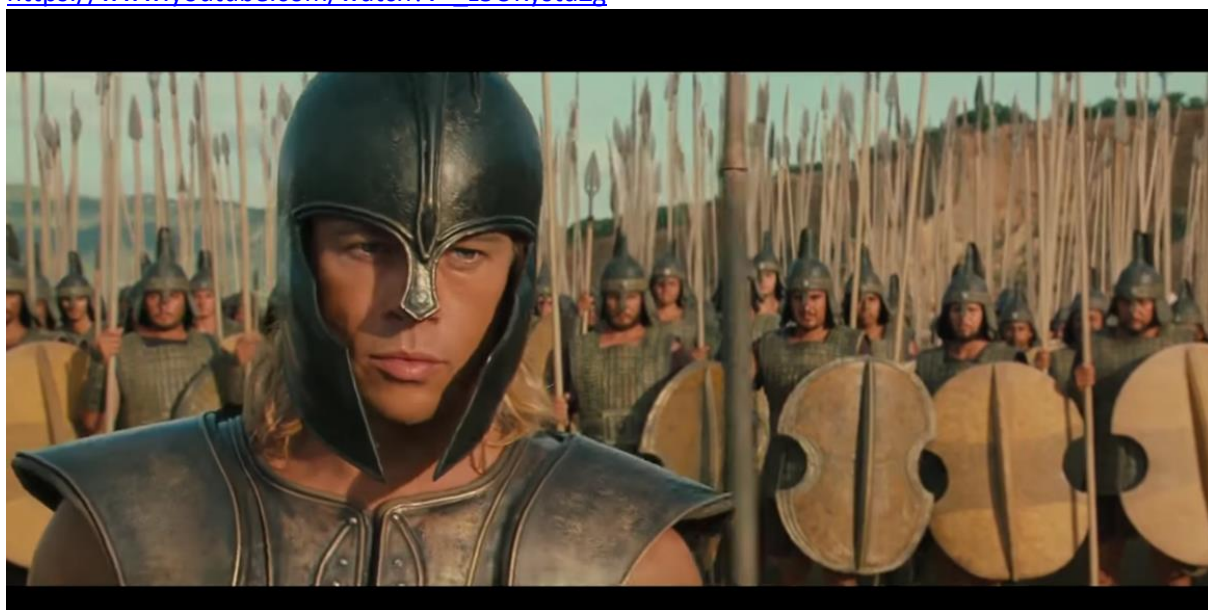
<https://www.youtube.com/watch?v=Ys4ZfYDF4lo&list=RDtKwjrv-ivow&index=16>

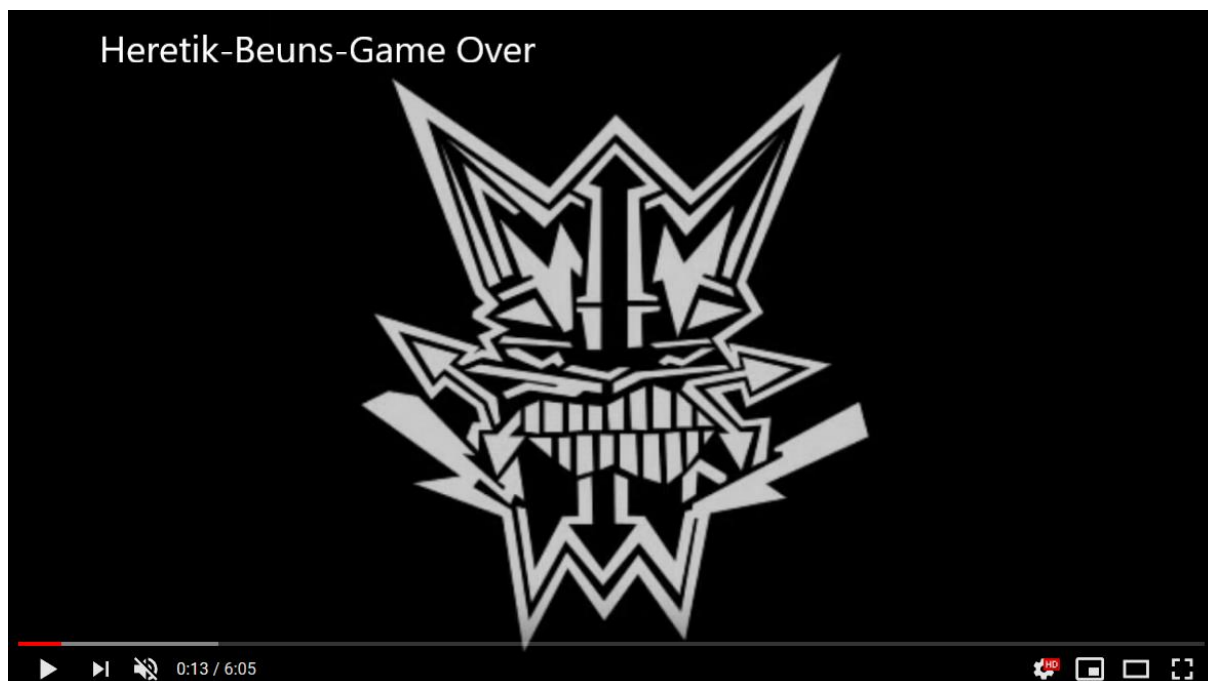
<https://www.youtube.com/watch?v=nxg4C365LbQ&list=RDtKwjrv-ivow&index=17>

<https://www.youtube.com/watch?v=z5UKystdZg>

<https://www.youtube.com/watch?v=tKwjrv-ivow>

<https://www.youtube.com/watch?v=TTKIDPA5-88&list=RDtKwjrv-ivow&index=33>

<https://www.youtube.com/watch?v=qbmWs6Jf5dc>

**NEVER MIND
THE BOLLOCKS
here's the**

Литературный батл!

<https://www.youtube.com/watch?v=Qsqh6Zw1814>

<https://www.youtube.com/watch?v=izSRjdYln8E>

<https://www.youtube.com/watch?v=UqOL7LOR6ko>

<https://www.youtube.com/watch?v=5NpPRrIMhp0>

<https://www.youtube.com/watch?v=ZxJrdClejus>

<https://www.youtube.com/watch?v=krjxyEme5vM>

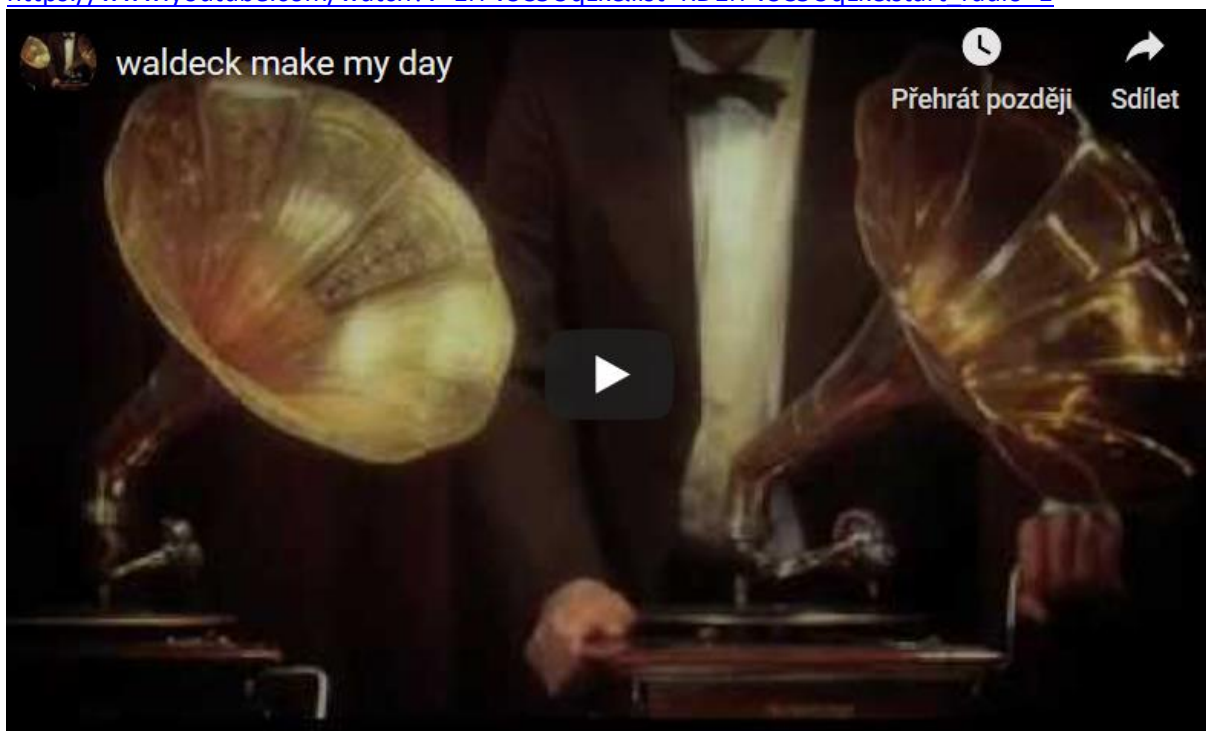
<https://www.youtube.com/watch?v=LBYMRz5yy5s>

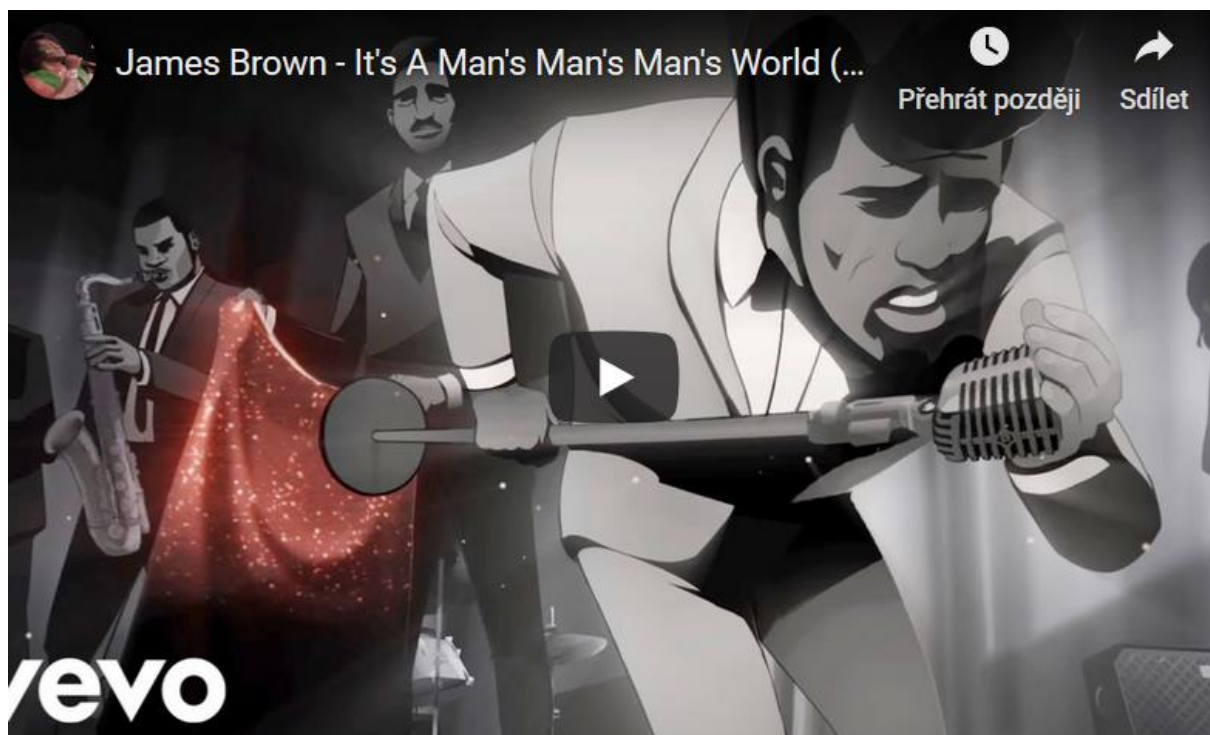
<https://www.youtube.com/watch?v=9-uLwPCS16I>

https://www.youtube.com/watch?v=1rPvSC5UqLk&list=RD1rPvSC5UqLk&start_radio=1

<https://www.youtube.com/watch?v=H77fRz1rybs&list=PL6Uu6NhrmUZkC18JWfZbITuKClSyegBzH&index=9>

<https://www.youtube.com/watch?v=vcf7DnHi54g>

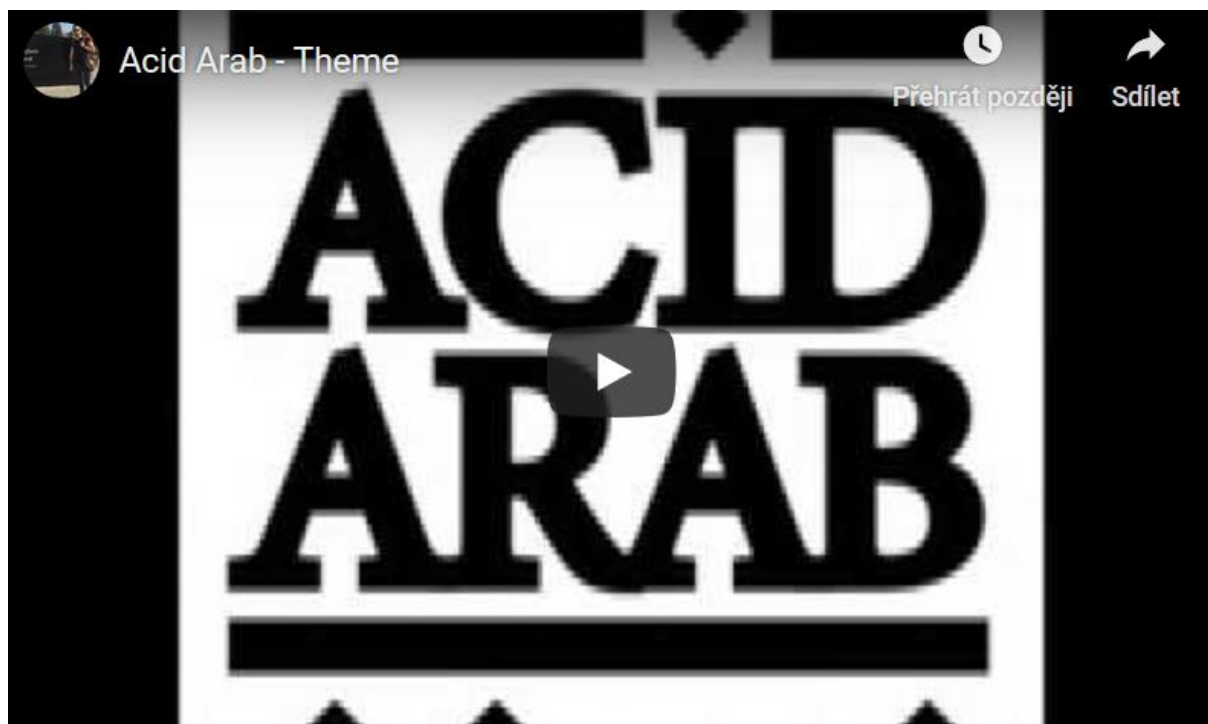
<https://www.youtube.com/watch?v=zvepB7uYoAo>

https://www.youtube.com/watch?v=uMK0prafzw0&list=PLWaTeJHrP7UwiSQi_JdXC7nqN7HWz-36n&index=18

<https://www.youtube.com/watch?v=PgY8uzVDhgU>

https://www.youtube.com/watch?v=kVyTLx2e_tQ

<https://www.youtube.com/watch?v=bta1a5hG0TU>

Bitva na Tursku

Oldřich Janota

Přehrát později

Sdílet

<https://www.youtube.com/watch?v=9chgFE5Qw8w>

Hugh Laurie ~ Battle Of Jericho

Přehrát později

Sdílet

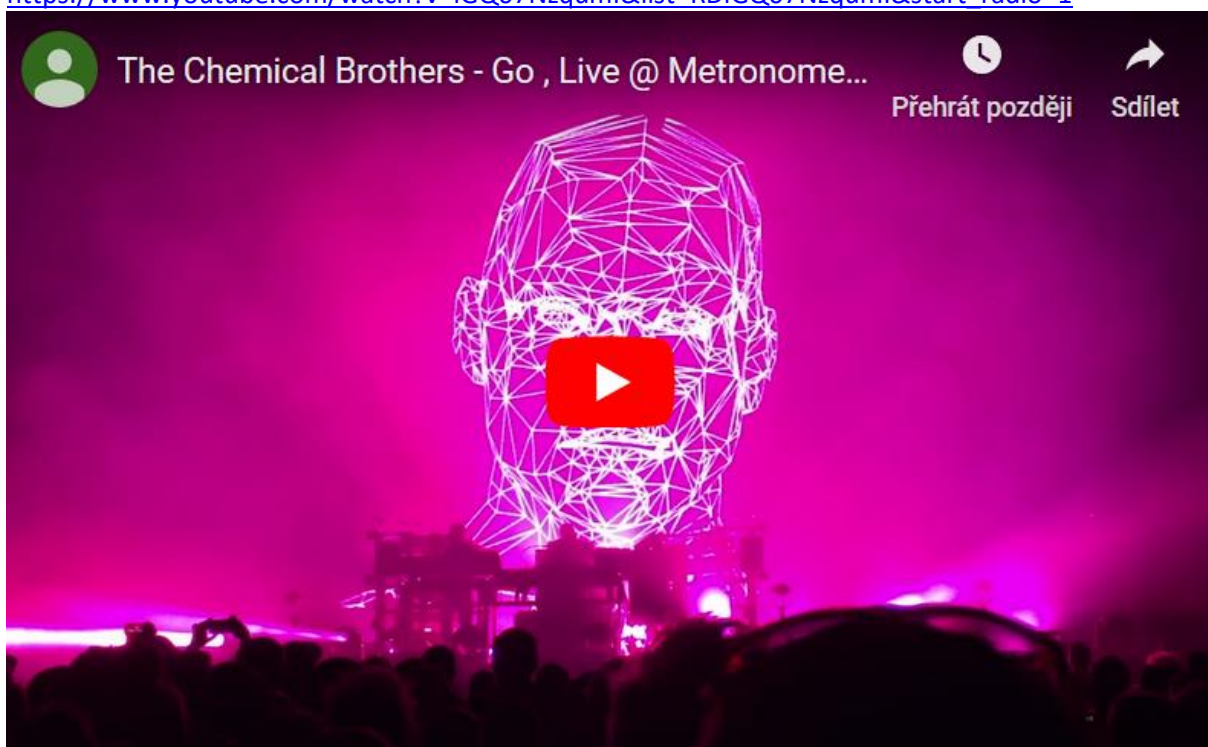
LET THEM
TALK

https://www.youtube.com/watch?v=Exsq9KjB_QU

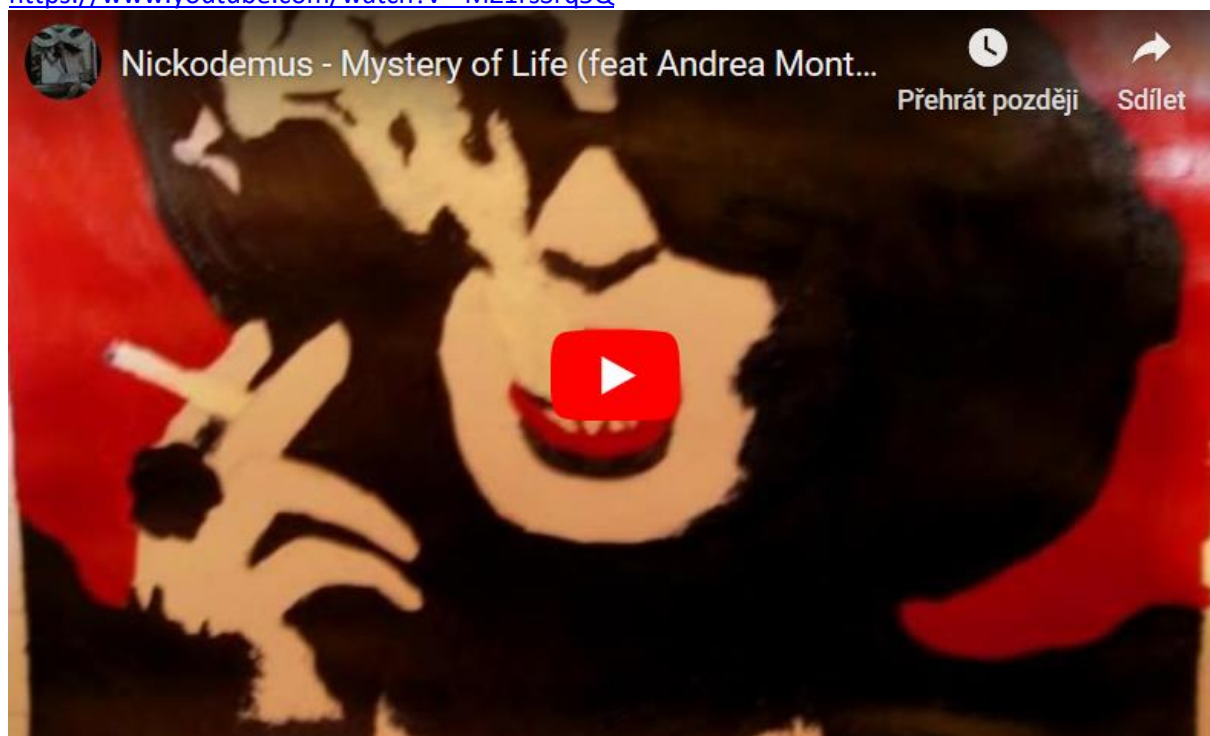
https://www.youtube.com/watch?v=IGQ07NzqumI&list=RDIGQ07NzqumI&start_radio=1

https://www.youtube.com/watch?v=10T_Bd2dpno&list=RDIGQ07NzqumI&index=2

<https://www.youtube.com/watch?v=-MZ1rsSrg5Q>

<https://www.youtube.com/watch?v=hbe3CQamF8k>

https://www.youtube.com/watch?v=bri-SdN_XUs

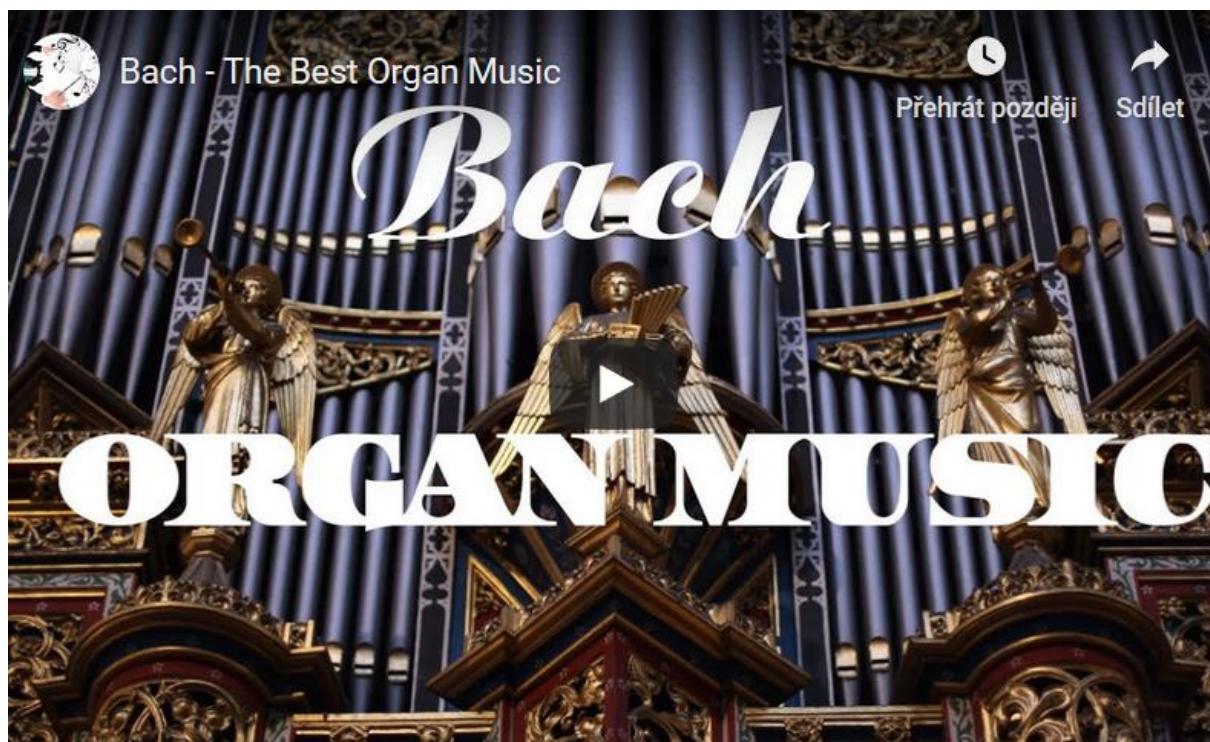
<https://www.youtube.com/watch?v=HdNn5TZu6R8>

<https://www.youtube.com/watch?v=KCBS5EtszYI&list=RDQMj9KizW0RMu8&index=7>

<https://www.youtube.com/watch?v=h92hRs4euqI>

Konec playlistu

Nazítří ráno, po vystřízlivění davů, se Sarah stala absolutní vládkyní říše Atmanah. Písaři povinně zapsali den zrození Babylonu jako Den deset po vítězství nad Hypnogarem a zrozením bohyně Sarah – záchránkyně říše. Nabídla lidu dostatek stravy a virtuální realitu. To jí zajistilo slávu, vděk, úctu a oddanost mas. Byla nejvyšší královnou, měla svůj poddaný lid, disponovala silami umožňujícími ovládnutí celé planety Zexes a neodvolatelně vstoupila do mysli obyvatel Atmanahu. Založila vlastní město Babylon, a ačkoliv si toho zatím nebyla vědoma, svým účinkováním v představení ve stejnojmenném cirkusu získala respekt i u dynastie Chamihetů a jejich spřízněnců.

Jakkoliv mohla mít vše, na co si pomyslela, nebyla spokojená. Cítila, že příběhy, které se odehrávají na Zexesu včetně zvláštní zkušenosti s představením cirkusu Babylon, jsou na rozdíl od toho, co lidu předkládá ona, skutečné. Co znamenalo promítání falešné virtuální reality zdrogovanému davu proti skutečnosti, že její muž Gupta se živý a zdravý vrátil z epicentra výbuchu pumy VX? Byla si vědoma faktu, že sama nabízí jen umně zhotovený padělek. Podvod, proti kterému se vzepřela a před kterým sama dobrovolně prchla až sem na Zexes.

Násilím potlačila pochyby s úmyslem promyslet svou strategii později. Zároveň přemýšlela, zda všechna dnešní chystaná opatření budou dostatečná a povedou k nalezení Maksima, Lucase, Jaxona, Jane, Logana, Aleksy, Sophie, Liama a Hanah. Polovinu dne strávila sama v helikoptu v okruhu cca 100 km od Babylonu marným hledáním zmizelých kolegů a kolegyň. Uvedla do pohotovosti Guptou doporučené oddíly pouštních jezdců nezávislých na Atmanahu a s Guptovou pomocí vyslala tajné zvědy se zprávou ke spřáteleným říším.

Rozkaz zněl: Zadržet živé a přivést je s poctami zpět. V případě, že budou ozbrojeni, neklást žádný odpor a neútočit. Ihned mě uvědomit a vyslat mírového posla se zprávou, jejíž znění obdržel ve formě nesrozumitelného zápisu každý vůdce pouštního oddílu.

Nezávisle na ozbrojené síle celého Atmanahu začala největší tajná pátrací akce v historii celého Zexesu.

GEROHITO

MÍSTO: ZEXES, NA DOHLED K PEVNINĚ U PŘÍSTAVU CHABATON TĚSNĚ PŘED PŘÍCHODEM PRVNÍ VLNY TSUNAMI. LOĎ NÁMOŘNÍ FLOTILY HYPNOGARA APIKOSE S GEROHITEM NA PALUBĚ, 25. DEN NA CESTĚ ZPĚT. ČAS: 00:02:54 PO VÝBUCHU PUMY VX.

Mořská hladina se pozvolna začala hýbat. Masa vody se potichu vzedmula, aby svým hřbetem pokračovala dál, zatímco oni pomalu klouzali zpět dolů opačným směrem. Na dohled od nich směrem za prouděním první vlny se moře vztyčilo jako obrovitá záda ožvlé vodní bytosti ke svému výškovému maximu a se hřmotem, který po chvíli dorazil až k nim, se pohyblivá stěna z vody zlomila a roztříštila o pobřeží. Oni mezitím sklouzli do vodního údolí, jež se vytvořilo tahem spodního proudu o mořské dno po průjezdu první vlny. Se zatajeným dechem sledovali převýšení vodní hladiny nad nimi. Loď přestala být ovladatelná. Jako hříčka v zajetí rozbouřených žvlů.

V rychlosti skasali plachty a jeden za druhým, jak byli, se mlčky přivazovali k lodi. Kolem se míhaly z hlubin vynořené obnažené skály, za normálního stavu ukryté hluboko v moři. Proud vody unášely loď zpět na otevřené moře jako hučící mořské řeky. Gerohito stál na palubě a spolu s ostatními sledoval běsnění žvlů. Netušil, že totéž se děje s různou intenzitou u každého pobřeží v okruhu tisíce kilometrů daleko od epicentra výbuchu bomby VX.

Bohové se hněvají, pomyslel si, když se okolní hladina moře propadla tak hluboko, že na malou chvíli vzhlíželi vzhůru k obloze z vodního údolí mezi prosluněnými kopci vody, načež se lodi zmocnil silný boční proud přicházející od nedalekého ostrova Dakes. Výhled na ostrov však zakryla dočasná vodní stěna. Tah vody se náhle změnil a oni se začali znova nepochopitelně vynořovat zpět k obloze, zatímco vedle nich se moře lámalo a pěnilo za příšerného hřmotu.

Voda pod nimi je tlačila kolmo k nebi, jako by se plavili na obrovitém kopci, který vyrostl ode dna. Cestou vzhůru viděli v okolních sluncem prosvětlených vlnách ryby a živočichy, o nichž se jim ani nesnilo. Obrovské příšery z hlubin se vysoko nad nimi zmítaly v rozhněvaném moři osvětleném slunečním jasnem. Pohyb vzhůru trval tak dlouho, až se zdálo, že už to ani výš nelze, protože se dotýkají říše ptáků.

Loď začala pomalu ztrácet na rychlosti, opožděla se za vrcholem a pomalu se nakláněla nad propast pod nimi. Chvíli zůstala nakloněná špicí téměř kolmo vzhůru. Ti, co byli přivázaní, přidržovali ostatní, na které lano nezbylo. Jeden vedle druhého viseli jako lidské hrozny a přidržovali se všeho, co bylo na palubě k dispozici. Jen zázrakem nikdo nespádl do kolem bublajícího moře. Pak se jich ale znova zmocnil boční proud a vytlačil je na nový bublající vodní kopec, odkud uviděli svět pod sebou shora.

Směrem, kde předtím byl ostrov Dakes, spatřili jen zpěněnou hladinu vzedmutého moře. Směrem k pevnině, k níž se přiblížili neuvěřitelně rychle, se zase řítily obrovské masy vod, které se valily dolů z výšek na Chabaton jako z ohromného splavu, na jehož vrcholu se nacházela i posádka lodi, s níž Gerohito mířil domů.

Po úderu první vlny se na zdánlivě uklidněném moři Gerohito vydal do podpalubí a vysvobodil všechny otroky u vesel. Pozval je na palubu se slovy, jestli nám je souzeno dnes zemřít, máte právo pohlédnout smrti do očí. Na dohled se na obloze kupila černá neprůhledná mračna hnaná vytrvalým jižním větrem, který je odehnal od Atmanahu směrem k Severní říši Hypnogara Apikose. Černé skály

na obloze rozhýbaly moře, pomysleli si ostatní s bázní. Země se obrátila vzhůru nohama a my se plavíme uprostřed. Co bylo dole, je nyní nahoře, a co bylo nahoře, klesá dolů, volali zděšeně jeden přes druhého a báli se pohnout.

V dáli se na moři objevil rychle se blížící bílý pás pěny. Malá vlnka na horizontu se na ně hrnula s neuvěřitelnou rychlostí a její šíře zabírala celé moře. Gerohito zavelel bubeníkům vytáhnout bubny na palubu.

„Mrak sazí jsou naši mrtví sežehnutí v prach,“ vykřikl Gerohito tak, aby to každý slyšel. Ukázal na černá mračna, která ostatním připomínala skály na obloze. „Naše armády Severu padly, nepřežil nikdo kromě nás. Všichni jste volní a každému z vás slibuji na Severu tolik žen, kolik jich budete schopni uživit. Dostanete půdu a prostředky k obživě. Hypnogar Apikos je mrtev. A říše Severu potřebuje každého muže, aby ženy Severu měly hojnost potomků. Dnešního dne nezemřeme!“

Sám se ujal místa u jednoho z bubnů a za nadšeného aplausu ostatních začal hrát válečné hymny starých předků jeho rodu. Těch, co v dávných dobách přišli na Sever z jiné země přes zamrzlé moře.

„Dnes se pod vedením Gerohita vzepřeme samotným bohům!“ křičel Gerohito po celé lodi. Kupodivu ho ostatní vzali jako nového vůdce i kapitána. „Kdo může, přivažte se k zábradlí, jeden pomáhej druhému! Přichází hněv bohů!“ vykřikoval Gerohito, zatímco bušil do bubnů, až se svět třásl a moře ustupovalo, obloha zčernala, mraky se lámaly. Ale oni stále žili a se svou směšně malou lodí čelili hněvu rozbouřeného moře a na vlastní oči spatřili věci, které nikdo předtím na Zexesu neviděl.

<https://www.youtube.com/watch?v=ub195aGvFXQ>

OTEVŘENÉ MOŘE NA DOHLED PŘÍSTAVU CHABATON. NEJVYŠŠÍ VLNY PO ÚDERU TSUNAMI
DOSAHOVALY 80 M. ČAS 00:04:48 PO VÝBUCHU PUMY VX:

WD-40 Intercops satelite system: Zexes GXβ03818-12948741.416619, Y2135687.5651557

ZEXES, KAPHREIA, ČAS: 00:15:32 PO
VÝBUCHU. VÝBUCH PUMY VX
SIMULOVAL SOPEČNOU ERUPCI SE
VŠEMI PRŮVODNÍMI NÁSLEDKY:

UVOLNĚNÝ TLAK ZAPŘÍČINIL NÁSLEDNÝ VÝRON MAGMATU. KOMBINACE VODNÍHO A PLANETÁRNÍHO PEVNÉHO POVRCHU ZEXESU V EPICENTRU EXPLOZE MĚLA ZA NÁSLEDEK PRORAŽENÍ NADLOŽNÍ VRSTVY ZEXESU A OPAKOVANÉ VÝLEVY MAGMATU DO OKOLÍ FORMOU LÁVOVÉHO PROUDU. TY SPOLU S OTŘESEM PLANETÁRNÍ KŮRY VYVOLALY NIČIVÉ VLNY TSUNAMI. POKRÝVKA UVOLNĚNÝCH HORNIN BYLA ROZMETÁNA DO OKOLÍ 25 KM:

WD-40 Intercops satellite system: Zexes GX β 04827-19858996.416312, Y2135687.5651912

PYROKLASTICKÉ MRAČNO DOČASNĚ ZMĚNILO LOKÁLNÍ I GLOBÁLNÍ KLIMATICKÉ PODMÍNKY NA ZEXESU. BĚHEM ERUPCE BYLO DO OVZDUŠÍ VYVRHOVÁNO RŮZNÉ MNOŽSTVÍ MATERIÁLU, KUSY PEVNÉ LÁVY (LÁVOVÝCH PUM), A VYTVOŘIL SE OBROVITÝ POPELOVÝ MRAK V PODOBĚ KVĚTÁKU. SLOUP POPELA VYSTOUPAL DO VÝŠE 35 KM NAD POVRCH ZEXESU. S OHLEDEM NA POVĚTRNOSTNÍ PODMÍNKY PŘI ERUPCI – SILNÉ SEVERNÍ PROUDĚNÍ – BYLA SEVERNÍ POLOKOULE SUŽOVÁNA DLOHODOBÝM ZATMĚNÍM, SPADEM POPELA A OCHLAZENÍM. NÁSLEDKEM BYL HLADOMOR NA SEVERNÍ POLOKOULI ZEXESU. SE ZNALOSTÍ ÚČINKŮ POUŽITÉ ZBRANĚ VX SE PŘEDPOKLÁDÁ, ŽE PŘÍSTAVNÍ MĚSTO KAPHREIA NEBYLO ROZMETÁNO, ALE VTLAČENO DO ZHROUCENÉHO PROSTORU, KTERÝ VZNIKL PRORAŽENÍM NADLOŽNÍ VRSTVY A VYVRŽENÍM OKOLNÍHO MAGMATU VZHŮRU:

WD-40 satellite system: Zebes GX β 04849-12358996.45457, Y3435687.5656893

POHLED ZE SEVERNÍCH SKAL Z POBŘEŽÍ ATMANAHU, SMĚR KAPHREIA, ČAS 00:44:34 PO VÝBUCHU:

WD-40 Intercops satellite system: Zexes GX β 04848-18358996.416992, Y2235687.5651697

ZEXES, PŘÍSTAV CHABATON S POSÁDKOU NA SEVERNÍ MOŘSKÉ CESTĚ. POHLED Z PŘÍSTAVU CHABATON, 27 SEKUND 15 SETIN PŘED DOPADEM PRVNÍ PŘÍLIVOVÉ VLNY – TSUNAMI, ČAS 00:02:14 PO EXPLOZI PUMY VX. RYCHLOST ŠÍŘÍCÍ SE TSUNAMI NA OTEVŘENÉM MOŘI DOSAHOVALA MÍSTY AŽ 712 KM/H, VÝŠKA DLOUHÉ VLNY PŘIBLIŽNĚ 50 CM. U POBŘEŽÍ VŠAK NAHROMADĚNÁ ENERGIE ZDVIHLA VLNU DO VÝŠE 75 M. ČÁST OBYVATEL CHABATONU FASCINOVANÁ ODKRYTÝM MOŘSKÝM DNEM OTEVŘENÝM PŘI DOČASNÉM ÚSTUPU MOŘSKÉ HLADINY OPUSTILA VOJENSKOU PEVNOST A VĚNOVALA SE SBĚRU MOŘSKÝCH ŽIVOČICHŮ. S OHLEDEM NA NEROVNOST PODMOŘSKÉHO DNA BYL CHABATON DOSLOVA SMETEN Z POVRCHU OPAKOVANÝM DOPADEM NÁHLE VZTYČENÝCH VODNÍCH STĚN O STRMÝ MOŘSKÝ BŘEH, ODRAŽENÝCH NAVÍC OD OKOLNÍCH POBŘEŽNÍCH ÚTVARŮ. Z OBYVATEL CHABATONU NEPŘEŽIL NIKDO VČETNĚ TĚCH, CO BYLI ODNESENI ZPĚTNÝM PROUDEM NA OTEVŘENÉ MOŘE. PŘÍSTAV CHABATON I VOJENSKÁ PEVNOST PŘESTALY EXISTOVAT. OSTATNÍ PEVNINA S MÍRNĚJŠÍM BŘEHEM BYLA ZNIČENA HLUBOKO DO VNITROZEMÍ NÁHLOU ZÁPLAVOU. OHROMNÉ MNOŽSTVÍ VODY NAPÁCHALO ROZSÁHLÉ ŠKODY I POMOCÍ TĚŽKÝCH PŘEDMĚTŮ, KTERÉ S SEBOU STRHL PŘÍVAL ROZBOUŘENÉHO MOŘSKÉHO PROUDU. PRVNÍ VLNA TSUNAMI NEBYLA TOU NEJSILNĚJŠÍ. NÁSLEDOVALO DALŠÍCH CELKEM 14 NIČIVÝCH VODNÍCH VZEDMUTÍ S PŘIBLIŽNĚ 20MINUTOVÝM ODSUPEM. SLUNCE BYLO PO NĚKOLIK DNŮ ZAKRYTO SOPEČNÝM MRAKEM, JEHOŽ POHYBLIVÝ OKRAJ SE LÁMAL NAD POSTIŽENOU OBLASTÍ A PONOŘIL PROSLUNĚNOU KRAJINU DO PÁSU TMY. HROZIVÁ SCENÉRIE VYKOUZLILA FANTASKNÍ KONTRASTNÍ SYMBIÓZU ZŠEŘELÉ ČERNI S DOSLOVA FILMOVĚ KRÁSNÝM SLUNEČNÍM JASEM. POSTIŽENÁ KRAJINA ZŮSTALA MÍSTY ZCELA ZPUSTOŠENÁ DLOUHOLETÝM ZASOLENÍM:

Celkem patnáctkrát se opakovaně moře zdvíhalo a lámalo o pobřeží na dohled od jejich lodi. Za doprovodu bubnů a v transu projeli všech patnáct přívalů vody a jako zázrakem vše přečkali bez úhony. Když moře utichlo, nevěděli, zda sní, nebo se ocitli v říši mrtvých. Jeden druhého se nevěřícně dotýkali, přičemž se navzájem ujišťovali, že jsou živí z masa a kostí a zůstali na Zexesu. Gerohito zahnal běsnění živelů, Gerohito se postavil bohům a vyhrál. Gerohito je vyvedl živé a zdravé ze samotné říše mrtvých. Ten Gerohito, který v Kaphreii zaútočil sám na celou posádku, a teď ho k sobě povolává sám Hypnogar Apikos. Padl soumrak a loď zakotvila na dohled od zničeného pobřeží a všichni vyjma hlídek usnuli spravedlivým spánkem.

DRUHÝ DEN PO ÚDERU NIČIVÉ VLNY TSUNAMI, OBLAST BÝVALÉHO PŘÍSTAVU PEVNOSTI CHABATON.

Gerohito se sevřenými útroby zkoumavě z lodi prohlížel zdevastovanou krajinu a zbytky pevnosti Chabaton. Nezbylo nic než rozvaliny otesaných kamenů. Vše, co si pamatoval, zmizelo. Nikde ani živáčka. Zmizeli i ptáci, uvědomil si. Potopou změněná krajina doslova vyzařovala mrtvolné ticho zkázy. Bohové se stále hněvají, pochopil. Zbytek dne strávil Gerohito ve své kajutě. Ukrytý před pohledy ostatních se neúčastnil jejich života. Jeho mysl i tělo ovládla stará píseň jeho předků z doby, kdy ještě neměli meče. Gerohito už znal svůj cíl – zabije Hypnogara Apikose. Posádka lodi společně s ním i osvobozenými otroky pochopila, že celá armáda severních království je zničená a nepřežil nikdo. Největší vojska celého Zexesu byla smetena z povrchu a spálena na prach. S bázní hleděli na mlčenlivého Gerohita. Přemýšleli, co za síly ovládá, že jako jediný z celé armády zůstal a přežil i včerejší hněv bohů moře, země i nebes a žádný si nedovolil mu zkřížit cestu. Gerohito je nedotknutelný, šeptali si mezi sebou posvátně, kdykoliv se objevil.

„Musíme se připravit na útok armád Atmanahu. Objedeme útes z druhé strany v místech, kde z moře vystupuje štít hory. Tam snad zůstala krajina ukrytá před vlnami a zničením. Doplníme zásoby pitné vody a vrátíme se domů. A stejně jako jsem vás vyvedl z rozbouřeného moře, stejně vás i celou Severní říši naučím bojovat tak, abychom porazili vojáky Atmanahu, až se objeví. Zasvětim vás do taktiky boje holýma rukama bez meče, o jakém se nikomu z vás ani nesnilo. Hypnogar Apikos je mrtev a já přebírám říši Severu!“ vykřikl ještě a téměř nahý, jen s bederní páskou kolem pasu, se znova ujal místa u bubnů.

Příští den vyrazili odpočatí a s dostatkem vody zpět. Výhružný rytmus bubnů provázel jejich cestu jako temný nápěv při návratu z říše smrti a oni věděli, že tomu tak je.

<https://www.youtube.com/watch?v=C7HL5wYqAbU>

